Μικρὸ Ναύαρχε [Ε], σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγήν σου καὶ σου εὐχομαι τὴ αὐτὴν ἐπιτυχίαν τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ δώσης ἐξετάσεις εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων. Τότε θὰ εἶσαι σωστὸς Μικρὸς Ναύαρχος!

Δικηγόρε τῆς Νεολαίας [ΕΕΕ], ἀπαντῶ εἰς δύο χαριτωμένας ἐπιστολάς σου. Τί κρῖμα ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ διηγηθῶ ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον... Σ' εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις εἰς τὴν δευτέραν ἐπιστολήν.

Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου, *Ναυσικᾶ* [ΕΕ], εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν περιγραφὴν τῆς θυέλλης καὶ διὰ νὰ ἰδῇ ὅσα γράφεις διὰ τὲς δύο Μπεμπέκες. Σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολύ.

Δὲν ἐδιάβασα. *Δικέφαλε Ἀετέ* [ΕΕ], τὸ φιλελληνικὸν ἄρθρον τοῦ Ἰταλοῦ Δεμιτ. ἢ (ὁ κατέμενος, ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου), ἀλλ' ἀπὸ τὴν περίληψίν του εἶδα ὅτι παρέλειψε νἀναφέρῃ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων μουσικῶν, ζωγράφων, ποιητῶν, ἱστορικῶν κτλ. καὶ τοὺς Ἕλληνας διηγηματογράφους. Καὶ αὐτὸ εἶνε σπουδαία παράλειψις, διότι τὸ νεοελληνικὸν διήγημα (Παπαδιαμάντης, Καρκαβίτσας, Μωραϊτίδης, κτλ.) ἔχει κάμει μεγάλας προόδους.

Δοικισσα τῶν Σαλόνων, [ΕΕΕ] διὰ τὰς δύο χαριτωμένας ἐπιστολάς. Ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ ὁ Ἀνανίας διὰ τὸ δελτάριον. Ἦλθες λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ δὲν ἦλθες ἀκόμη νὰ σε γνωρίσωμεν; Μπᾶ!

Μελαγχολικὲ Ἐρημῖτα [ΕΕ], εἰς ὅλας σου τὰς ἐπιστολὰς ἀπήντησα καὶ βλέπεις ὅτι πάλιν ἀπαντῶ. Παράπονα λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἔχης, ἀλλὰ νὰ μου γράφῃς.

Ὁ κ. Φαίδων (Γρηγ. Ξενόπουλος) μὲ παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του ὅλους τοὺς φίλους μου ὅσοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν γέννησιν τῆς κόρης του καὶ τὸν συνελυπήθησαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ὅσον διὰ τοὺς συλλυπηθέντας αὐτὸν ἰδιαιτέρως καὶ ἀπ' εὐθείας, πρὸς αὐτοὺς ἐπιφυλάσσεται νὰ στείλῃ, μόλις εὐκαιρήσῃ, ἰδιαίτερον εὐχαριστήριον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Θερινὸν Ὄνειρον* (Ι.Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές) καὶ *Χιακὴν Ἡρῴδα* (Κ Ψ. ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς· ἀλλ' ὀρείλεις κατὰ τὸν Καταισμὸν νὰ μου στείλῃς 1 φράγκον.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Αὔρα τῆς Ἀνοίξεως* μὲ τὸν *Ναὸν τῆς Ἀπτέρου Νίκης*, *Αὔραν τῆς Λαμίας*, *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, *Φθινοπωρινὸν Ῥόδον* καὶ *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου*· — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Ψαροπούλαν*, *Πρίγκιπα Τζάλμαν*, *Μὶ-Πὶ-Πὶ*, *Νῆσον τῶν Σειρήνων* καὶ *Μιροβόλον Χαραυγήν*· — τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Μιράντανν*· — τὸ *Ἔλατον τοῦ Αἴνου* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ῥόδον*, *Ξενιτεμένην Τραπεζουντίαν*, *Λειτὸν τῆς Ἐρήμου*, *Κίτρινο Νιόμπο* καὶ *Ῥοδίζουσαν Αὐγήν*· — ἡ *Νεφελώδης Ψυχὴ* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* καὶ *Ἐλληνίδα Παρθένον*· — τὸ *Μικρὸ Πειραιωτάκι* μὲ τὸν *Μπάτην τῶν Σαρωνικοῦ*, *Κίτρινην Μάσκαν Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Μικρὰν Ἀνθοκόμον* καὶ *Πύργον τῆς Πέτρας*· — τὸ *Κῦμα τοῦ Φαλήρου* μὲ τὴν *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα*, *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Πάντα Γελαστὴν* καὶ *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*· — ὁ *Θυμωμένος Κώνωψ* μὲ τὸν *Ἰοβόλον Ὄφιν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Σερεναταν τοῦ Σοῦμπερ* καὶ *Ἀπαστράπτοντα Μανδύαν*· — ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλόνων* μὲ τὸν *Μεφιστοφελῆν*, *Ἄδωνιν*, *Ἀραμιν*, *Φοῖβον* καὶ *Νάρκισσον*· — ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*, *Μικρὸν Πειρακτήριον*, *Πρίγκιπα Τζάλμαν*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Ἰωνικὸν Ἀστέρα*· — ὁ *Πύργος τῆς Πέτρας* μὲ τὴν *Αἴγλην ἐν Ζόφῳ*, *Φαληρικὴν Δροσιάν*, *Φίλημα Σκιᾶς* καὶ *Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ*· — ἡ *Δωδώνη* μὲ τὴν *Νοητὴν Ῥομφαίαν*, *Ἔλατον τοῦ Αἴνου* καὶ *Ἄνθος Ἐλπίδος*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὀττασίαν Παραδείσου* (ἡ παραγγελία, βλέπεις, ἐξετελέσθη· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ὡραῖον ἐνθύμιον·) *Μαρίαν Ἀντουανέτταν* (ἔλαβα) *Θαλασσοταραχὴν* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Πύργον τῆς Πέτρας* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· βραδύτερον ἔστειλα·) *Χειμώνανθον* ([ΕΕΕ] ἡ ἐκ Βενετίας ἐπισκολὴ μὲ τὰ τόσα θυμάτια, μοῦ ὑπερήρισε·) *Εὔανδρον Ἤπειρον* ([ΕΕ] ἀφοῦ ἦσο ἀσθενής, δὲν ἠμποροῦσες νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· σῆμα ἔστειλα·) *Κυρίαν Σκαρραλόστραν* ([Ε] δὲν ἔχω τὶ δικαίωμα νὰ σου εἴπω, πῶς· ὀνομάζεται ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος*· ἤθελες νὰ μ' ἐρωτήσουν καὶ διὰ σὲ καὶ νὰ το εἴπω;...) *Λευκὴν Νύκτα* (ἡ ὁποία εἶνε κατευχαριστημένη ποῦ ἤρχισε τὴν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ πρῶτον ἔλαβε τὸ τετράδιον τῆς *Ἰδιοτρόπου Νεάνιδος*, καὶ δὲν φαντάζεσθε πόσον ἐγέλασε μὲ τὰς ἀστείας ἀπαντήσεις·) *Ἄγγελον τῆς Νίκης* ([ΕΕ] τί καλονικὴ καὶ καλογραμμένη ἡ ἐπιστολή σου· καὶ ἡ ὑπογραφὴ καλλιτεχνικωτάτη·) *Σερεναταν τοῦ Σοῦμπερ* (ἔστειλα· μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω καὶ προσωπικῶς·) *Σθενελαΐδαν* ([Ε], ὁ ὁποῖος διέκοψε τὴν ἐπιστολήν του, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν κείχε νὰ τελειώσῃ ἕνα λογαριασμὸ μὲ κάτι... σταφύλια εἰς τὸ μπουρέ·) *Ταπεινὸ Γιασεμί* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐπιστολὴν μὲ τὰ χαριτωμένα ἐπεισόδια·) *Χαμένο Καράβι*, *Ἀνθηρὰν Ἄνοιξιν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ) *Μαῦρο Σύννεφο* (ἔχε ὑπομονή· ἔστειλα·) *Φρᾶ Διάβολον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν) *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιὰν* (αἱ ποτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Νηρηΐδα τοῦ Βαθυρρόακος* (εὖγε! γράφε μου ὅμως κάτι παραπάνω·) *Ψαροπούλαν* (τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὸν προσβιβασμόν·) *Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (βεβαίως μεγάλη διαφορὰ· δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἡ Διάπλασις προοδεύει·) *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη* (ἓν μόνον ἔλαβα·) *Ἄγγελον τοῦ Λυκαυγοῦς*, *Δάσος Φοινίκων* ([Ε] κάλλιστος οἰωνὸς πραγματικῶς· ἡ εἰδησις ἐκείνη!..) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θεον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱ. Ἀναφείῳ ἀας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

484 **Λεξίγριφος.**

Θεὸν γνωστὸν
Μὲ ἱστορικὸν ἑνόνω,
Κ' εἰς τὸ λεπτόν,
Βασιλέα σοῦ σκαρώνω.

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ Ἀσκέρως

485. **Συλλαβόγριφος.**

Ἀφίνουν τὸ πεντάγραμμον
Τρεῖς φθόγγοι μουσικοί,
Καὶ πέφτουν μὲς τὸ χέρι σου...
Ἐννόησες γιατί;

Ἔσταλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Αὔρας

486. **Μεταγραμματισμός.**

Καὶ ἐμένα θὰ μ' εὑρῆς
Στὰ ὡρέλιμα πτηνά.

Ἀλλὰ κύτταξε ἀστεῖον:
Ἔβγαλα τὸ πρῶτο ἰῶτα
Ἔβαλα στὴ θέσι λάμβδα
Κ' ἔγινα εὐθὺς θηρίον!

Ἔσταλη ὑπὸ τῆς Ῥοδοχοῦν Βιολέττας

487. **Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.**

1.— Κακὸν ἀγρηγμένον.
2.— Μουσικὸν ὄργανον.
3.— Λιμὴν τῆς Εὐρώπης.

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Παναγιοῦ Παρέντος

488. **Κρυπτογραφικόν.**

1 2 3 4 1 5 6 7	=	Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ.	
2 1 5 4 1	=	Κράτος.	
3 6 4 1	=	Δένδρον.	
4 1 5 6 7	=	Θεός.	
5 1 3 2 6 7	=	Ἄρωμα.	
6 7 4 3 4 7	=	Θεός.	
7 1 3 6 7	=	Ποταμός.	

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Ἀμαντοῦ Κιθαρῳδοῦ

489. **Ἀπροσδόκητον.**

Πόσα φυσίγγια ἐξωδεύθησαν εἰς ὅλας τὰς μάχας τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Φρᾶ-Διαβόλου

490-491. **Λογοπαίγνια.**

1.— Ποῖος ποταμὸς περιέχει τὴν Ἄνδρον;
2.— Τί τόμος χρειάζεται διὰ νὰ γίνῃ ἕνας Ἅγιος;

Ἔσταλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου

492. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**

Ἐπίθετον = ἐπίθετον = Θεὸς +
Ὄρος = ζῷον = Γράμμα +
Κάτι ἄγριον — ἀκρωτήριον = Γράμμα +
Κένταυρος — ἀντωνυμία = ἐπίρρημα +
Θεὸς — μέλος = γράμμα.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαία ἑορτή.

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας

493-497. **Μαγικὸν Γράμμα.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ναῦς, κριός, ἀφρός, σανός, ὕπνος

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀδδηρίτου

498. **Φωνηεντόλιπον.**

γπ-τς-γνς-σ κ-τν-θ,-φβ

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Φωτὸς τῆς Νυκτός

499. **Γρῖφος.**

	3 3 3 3 3		3		3
		3		3	3
Α	ρτιὰ	3	3 3 3 3 3		ιν
		3		3	3
ριγῶ		3 3 3 3 3		3	3

τινλ

Ἔσταλη ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35

371. Βοήθεια (βοή, θεία). — 372. Ταυρίς (ταῦ, ρίς). — 373. Ἄργος· ἀγρός.

371. Σ Ω Σ
Κ Κ Ο
Η Υ Π
Θ Ε Σ Π Ι Α Ι
Ι Ε Ι
Φ Τ Ω
Ε Η Ν

375. *Σοφοῖς ὁμιλεῖν καὶ τοῖς ἐκθήσει σοφός.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἄρχεται ἐκ τοῦ μεσαίου Σ καὶ προχωρεῖ κυκλοειδῶς.) — 376—377. 1, Ὁ Μόσχος· 2, Ὁ Ὄσιρις (ὡς Ἶρις.) - 378. Ὁ ἥλιος, ἡ Ἠλεία, τὸ Ἴλιον. -- 379. ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (Λυώ, λΥρα, ΚΛΣος, ΙσπΑνία, Ὠκεανία, κροκόΔειλος, ΔημήτηΡ, ΛεωνίδιΟν, ΤειρεσίαΣ) 380. Καιρὸς παντὶ πράγματι.— 381. *Οἱ φίλοι διακρίνονται ἐν τῇ δυστυχίᾳ* (Ι, φῖ-λῖ διὰ κρίνον - τε - ἐν τι δὶς τι - χῖ, α)

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50. διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τοῦ Κωνσταντίνου Ἀλέξη Κωνσταντινίδου 1904

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον Ἐν Ἀθήναις, 23 Ὀκτωβρίου 1904 Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 46

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἐν τοσούτῳ ὁ καιρὸς δὲν ἐφανερόνετο τί ἦτο, ἂν δὲ τὸ ἄλλο πλοῖον ἠδυνήθη νὰ πλεύσῃ πρὸς δυσμάς, ἔπρεπε τοῦτο ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ ὅτι εὑρίσκετο πολὺ βορειότερα, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἐτησίας ἄνεμος εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος.

Περιμένοντες λοιπὸν τὸν ἄνεμον, ὁ-θενδήποτε καὶ ἂν ἤρχετο, ἐνῷ ὁ Πέρκινς καὶ ὁ Βίκμπορν ἐφύλαττον σκοποὶ εἰς τὴν πρῶραν, κοντὰ εἰς τὸ κουβοῦσι, οἱ ἄλλοι εἶχαν μαζευθῇ γύρω εἰς τὸν Οὐΐλ Μίτζ, ἕτοιμοι νὰ ἐκτελέσουν τὰς διαταγάς του.

Ὁ Οὐΐλ Μὶτζ εἶπε τότε:

— Ἡ πρώτη μας δουλειὰ εἶνε νὰ κυττάξωμεν πῶς θὰ φθάσωμεν γρηγορώτερα εἰς τὸς Ἀντίλλας.

— Καὶ ἐκεῖ, ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, νὰ παραδώσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἐλεεινοὺς εἰς τὴν ἀστυνομίαν...

— Ἂς φροντίσωμεν πρῶτα διὰ τὸν ἑαυτόν μας! παρετήρησεν ὁ πρακτικώτατος Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Καὶ ποίαν ἡμέραν ἄρά γε θὰ ἠμπορέσῃ ὁ «Γοργὸς» νὰ φθάσῃ ἐκεῖ;... ἠρώτησεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Αὔριον τὸ ἀπόγευμα, ἂν ὁ καιρὸς μᾶς βοηθήσῃ, ἐδήλωσεν ὁ Οὐΐλ Μίτζ.

— Πιστεύετε νὰ φυσήξῃ ἀπὸ ἐδῶ;... ἠρώτησεν ὁ Νῖλς Χάρμπε δεικνύων τὴν ἀνατολήν.

— Τὸ ἐλπίζω· πρέπει ὅμως νὰ διαρκέσῃ ὁ ἴδιος καιρὸς τριανταέξ ὥρας... Καὶ αὐτὴν τὴν ἐποχήν, εὐκολα ἀλλάζει καὶ χαλνᾷ ὁ καιρός...

— Καὶ ποῦ θὰ βάλωμεν πλώρη; ἠρώτησεν ὁ Κλωδιών.

— Κατ' εὐθεῖαν πρὸς δυσμάς.

— Καὶ εἶνε βέβαιον πῶς θὰ εὕρωμεν στὸν δρόμον μας τὰς Ἀντίλλας;... ἠρώτησε καὶ ὁ Τζὼν Χόβαρτ.

— Βεβαιότατον, ἀπήντησεν ὁ Μίτζ. Τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Ἀντιλλῶν, ἀπὸ τὴν Ἀντιγόαν ἕως τὴν Τοβάγο, κατέχει ἔκτασιν τετρακοσίων μιλίων, καί, 'ς ὁ-ποιο νησὶ καὶ ἂν φθάσωμεν, θὰ εἴμεθα ἀσφαλισμένοι.

— Βεβαίως, ἐδήλωσεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, καὶ ἂν ἀκόμη παραστρατήσωμεν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, ἂν φθάσωμεν εἰς κάμμίαν ἀπὸ τὰς Γουϊάνας ἢ εἰς κανένα λιμένα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν...

— Ἔ! τί διάβολο, ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, θὰ τὰ καταφέρωμεν νὰ πέσωμεν δίπλα σὲ κάποιαν ἀπὸ τὰς δύο Ἀμερικάς, ἀνάμεσα στὸ ἀκρωτήριον Χὸρν καὶ τὴν Νέαν Ἀγγλίαν!

— Πραγματικῶς, κύριε Τωνῆ, εἶπεν ὁ Μίτζ. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ μείνῃ μπονατσαρισμένος ὁ «Γοργὸς» στὴν ἴδια θέσι!... Ἂς πιάσῃ ἀέρας, καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶνε εὐνοϊκός!

Ὄχι δὲ μόνον εὐνοϊκός, ἀλλὰ καὶ ὄχι παραπολὺ δυνατὸς ἔπρεπε νὰ εἶνε ὁ ἄνεμος. Δύσκολον καὶ ἐπίπονον ἔργον εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ Οὐΐλ Μίτζ, — νὰ μανουβράρῃ ἕνα καράβι μὲ πλήρωμα ἀπὸ νεαροὺς μαθητάς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν τὴν πεῖραν τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ δὲν ἤξευραν παρὰ τὰ ὀλίγα μόνον τὰ ὁποῖα ἔτυχε νὰ ἰδοῦν ὅσον ἐταξείδευσαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὰς Ἀντίλλας. Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Οὐΐλ Μὶτζ ἂν παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ κάμῃ κανένα ταχὺν χειρισμόν, νὰ πάρῃ τὴν βόλτα ὄρτσα ἢ πόντζα, ἂν τύχον ἠναγκάζετο ν' ἀρμενίσῃ στὴν μπουρίνα, ἢ νὰ δέσῃ μοῦδες, ἐν ᾗ περιπτώσει ἔπιανε καμμιὰ ἀνεμοζάλη, διὰ νὰ μὴ σπάσουν αἱ ἀντένες καὶ τὰ κατάρτια;...

Καὶ αὐτὸ εἶνε ἐπόμενον νὰ συμβῇ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου τόσον συχνὰ ἐνσκήπτουν οἱ κυκλῶνες!

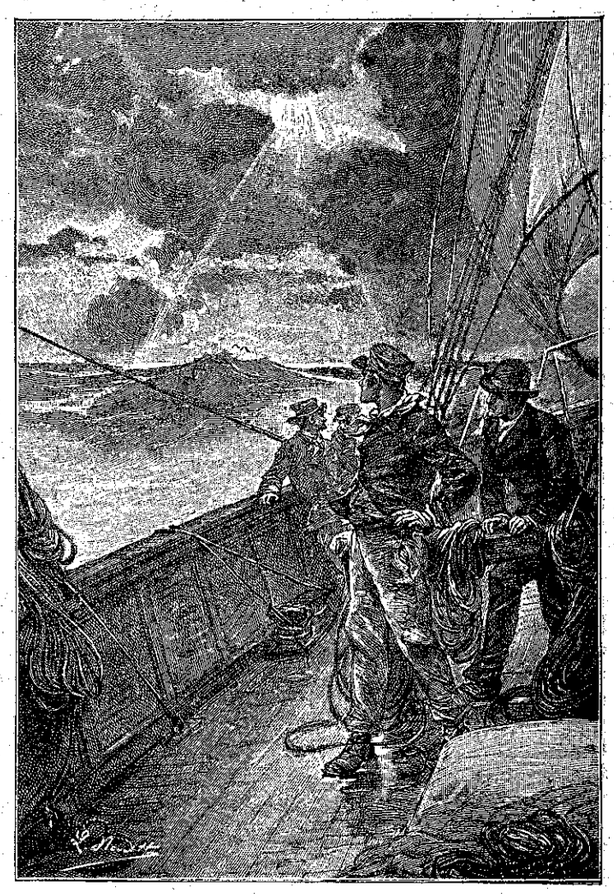

« Πῶς σας φαίνεται ὁ καιρός, Οὐΐλ; » (Σελ. 362, στήλ. 6'.)

Ἴσως μάλιστα ὁ Χάρρης Μάρκελ νὰ ἐβάσιζε μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ τῆς στενογωρίας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὑρίσκετο ὁ Οὐΐλ Μίτζ. Τὸν εἶχε γνωρίσῃ ὡς ναύ την ἔξυπνον καὶ ἐνεργητικόν, ἀλλ' ἀνίκανον νὰ εὕρῃ ἀκριβῶς τὸ ἀστρονομικὸν σ τ ῖ γ μ α, νὰ προσδιορίσῃ δηλαδὴ τὸ σημεῖον ὅπου εὑρίσκετο τὸ πλοῖον, ὅταν δὲν ἔβλεπε παρὰ οὐρανὸν καὶ θάλασσαν!"Αν αἱ περιστάσεις ἐγίνοντο κρίσιμοι. ἂν οἱ δυτικοὶ ἄνεμοι παρέσυρον τὸν «Γοργὸν» ἀκόμη πρὸς τὸ πέλαγος, ἂν ἡ κακοκαιρία ἐφοβέριζε νὰ τὸν ἀφίσῃ χωρὶς πανί,—δὲν θὰ ἦτο ἄραγε ἠναγκασμένος ὁ Οὐΐλ Μὶτζ νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Μάρκελ καὶ τῶν συντρόφων του; Καὶ τότε ...

"Α! αὐτό, ποτέ! Ὁ Οὐΐλ Μὶτζ θά τα ἔβγαζε πέρα μόνον μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ναυαρῶν ἐπιβατῶν... Δὲν θ' ἄφινεν ἐπάνω παρὰ μόνον τὰ πανιά, τῶν ὁποίων εὔκολος ἦτο ὁ χειρισμός, ἔστω καὶ ἂν ἐπεβραδύνετο μὲ αὐτὸ ὁ κατάπλους εἰς τὸν λιμένα . . . "Οχι! καλλίτερα ὁ θάνατος, παρὰ νὰ προσπέσουν εἰς τὸ ἔλεος ἐκείνων τῶν κακούργων, παρὰ νὰ ξαναπέσουν εἰς τὰ χέρια των!

"Αλλως τε κανεὶς κίνδυνος δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη, καί, τὸ κάτω-κάτω, τί ἐζήτοῦσεν ὁ Μίτζ;... Νὰ φυσήξῃ μέτριος ἀνατολικὸς ἄνεμος τριανταὲξ ὥρας, σαρανταοκτὼ ὥρας τὸ πολύ, καὶ νὰ μὴ σηκώσῃ ἡ θάλασσα μεγάλα κύματα... Ἦσαν ἄραγε παραπολλὰ αὐτὰ διὰ νὰ τα ἐλπίζῃ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου συνήθως ἐπικρατοῦν ὁμαλοὶ ἐτησίαι ἄνεμοι;..

Ἐπλησίαζαν αἱ ὀκτώ. Οἱ σκοποί, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαττον εἰς τὸ κουβοῦσι καὶ τὰ δύο καπάκια τοῦ κύτους, ἤκουαν τὸ πλήρωμα νὰ πηγαινοέρχεται κάτω, ἤκουαν φωνὰς καὶ κατάρας καὶ βλασφημίας 'Αλλ' οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν διόλου ἐπίφοβοι πλέον.

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐπρότεινε τότε νὰ προγευματίσουν. Μετὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς συγκινήσεις τῆς νυκτός, εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνωνται ζωηρὰν πεῖναν. Ἐπρομηθεύθησαν τὸ φαγητὸν των ἀπὸ τὰ εἴδη τῆς πρυμναίας τροφαποθήκης, γαλέττες, καὶ κονσέρβες, καὶ αὐγά, τὰ ὁποῖα ὁ Τωνῆς ἐπῆγε κ' ἔβρασε μόνος του εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἐπίσης ἡ τροφαποθήκη ἐπρομήθευσε τὸ οὐίσκυ καὶ τὸ τζίν, τὸ ὁποῖον ἀνέμιξαν μὲ τὸ γλυκὸ νεράκι τῶν βαρελίων, καὶ τὸ πρωϊνὸν ἐκεῖνο πρόγευμα ἔδωκε νέας δυνάμεις εἰς ὅλον ἐκεῖνον τὸν μικρόκοσμον.

Ὁ κ. Πάττερσων ἔφαγε καὶ αὐτὸς τὴν μερίδα του. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αὐτός, ὁ συνήθως εὔγλωττος καὶ λάλος, μόλις καὶ μετὰ βίας ἄρχισε νὰ τοῦ ξεφεύγουν μερικὰ λόγια. Ἔβλεπεν ὁ ἄνθρωπος πόσον σοβαρὰ ἦτο ἡ θέσις των, καὶ ἀπέδιδε τὴν προσήκουσαν σημασίαν καὶ σοβαρότητα εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης.

Κατὰ τὰς ὀκτώμισυ, ὁ ἄνεμος ἐφάνη ὅτι ἤρχιζε νὰ πνέῃ κανονικῶς, ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, κατὰ καλὴν συγκυρίαν. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἐρρυτιδοῦτο, καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων ἀριστερά, ἐλεύκαζεν ὁ ἀφρὸς τῶν μικρῶν κυμάτων. "Αλλως τε τὸ ὑγρὸν πεδίον τοῦ ὠκεανοῦ ἦτο ἐντελῶς ἔρημον. Οὔτε ἕνα πλοῖον δὲν ἐφαίνετο, ἕως τὰ ἀπώτατα ὅρια τοῦ ὁρίζοντος . . .

Ὁ Οὐΐλ Μὶτζ ἀπεφάσισε νὰ κανονίσῃ τὴν πλεῦσίν του. Ἐσκόπευε νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τὰ ὑψηλὰ πανιά, τοὺς παπαφίγκους καὶ τοὺς κούντρους, τὰ ὁποῖα θὰ ἦτο ἠναγκασμένος ἔπειτα νὰ μαζεύσῃ καὶ νὰ δέσῃ, ἂν τυχὸν ἐδυνάμονεν ὁ ἀέρας. Ἡ γάμπια καὶ τὸ παροκέτο, ὁ τρῖγκος καὶ ἡ μαΐστρα, ἡ μποῦμα καὶ οἱ φλόκκοι ἦσαν πανιὰ ἀρκετὰ διὰ ν' ἀρμενίσῃ καλὰ τὸ πλοῖον. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ πανιὰ ἦσαν λυτὰ καὶ μόνον σ τ ι γ κ α ρ ι σ μ έ ν α, δὲν εἶχε παρὰ νὰ τα ἰσάσῃ, νὰ κ α ρ γ ά ρ ῃ τὲς σκότες των, καὶ ὁ «Γοργὸς» ἀμέσως θὰ ἔβαζε πλώρη πρὸς δυσμάς.

Ὁ Οὐΐλ Μὶτζ ἐφώναξε τοὺς ἀριστεῖς. Τοὺς ἔδωσε νὰ καταλάβουν τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὁ καθένας, καὶ τους προσδιώρισε τὰς θέσεις των. Ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τωνῆ Ρενὼ καὶ τοῦ Μάγνου Ἄνδερς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν περισσότερον συνειθισμένοι, ἀνέβη εἰς τὰ θωράκια, ἀφοῦ ἔδειξεν εἰς τὸν Κλωδιὼν πῶς ἔπρεπε νὰ κρατῇ τὸ τιμόνι.

— Θά τα κατα φέρουμε καλά! . . . ἐπανελάμβανεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ μὲ τὴν πεποίθησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶνε τόσον φυσικὴ εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Καὶ ᾐσθάνετο πραγματικῶς ὅτι ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ τὰ μέγιστα τῶν ἔργων.

— Τὸ ἐλπίζω, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ Οὐΐλ Μίτζ.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, τὸ τρίστιον εἶχε τὰ πανιά του τεντωμένα καί, γυρμένον ἐλαφρὰ μὲ τὴν μπάνταν, ἀρμένιζε πρύμα πρωτο-δεύτερα, ἀφίνον ὄπισθέν του μακρὸν λευκὸν αὔλακα.

Ἕως τὴν μίαν τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἄνεμος διετηρήθη ἐλαφρὸς μὲ διαλείμματα ὅμως, τὰ ὁποῖα ἀρκετὰ ἀνησύχησαν τὸν Οὐΐλ Μίτζ. Καὶ ἐκτὸς τούτου, πρὸς δυσμάς, ἐμαζεύοντο κ' ἐφούσκοναν μεγάλα πρασινωπὰ σύννεφα,— σημεῖα ὅτι ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας ἦτο θυελλώδης.

— Πῶς σας φαίνεται ὁ καιρός, Οὐΐλ; ἠρώτησεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Δὲν εἶνε ὅπως τον ἤθελα! Προσισθάνομαι ὅτι ἔρχεται ἐμπρός μας τὸ μ π ο υ ρ ί ν ι, ἢ τοὐλάχιστον δυνατὸς ἀέρας.

— Καί, ἂν ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ; . . .

— Τί νὰ γίνῃ; ἀπήντησεν ὁ Μίτζ. Δὲν ἠμποροῦμε νὰ κάμωμε καὶ διαφορετικά . . . Θ' ἀρχίσωμε τὲς βόλτες, ἕως ὅτου ξαναπιάσῃ ὁ τακτικὸς ἐτησίας, καί, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ σηκωθοῦν μεγάλα κύματα, θά τα βγάλουμε πέρα... Τὸ μεγάλο ζήτημα εἶνε νὰ πλησιάσωμεν πρὸς τὴν ξηράν, καί, δὲν πειράζει ἂν κάμωμεν καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀντὶ δύο... "Αμα φθάσωμεν πέντε ἢ ἓξ μίλια ἀπὸ τὰς 'Αντίλλας, θὰ εὕρωμεν πιλότους. οἱ ὁποῖοι θά μας ὁδηγήσουν, ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν, εἰς τὸ ἀγκυροβόλιον.

"Οπως το προεῖδεν ὁ Μίτζ, ὁ ἄνεμος δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρηθῇ ἀνατολικός. Τὸ ἀπόγευμα ὁ «Γοργὸς» ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἐπάνω εἰς τὰ ἀντικύματα τὰ ὁποῖα ἤρχοντο ἐκ δυσμῶν, ἕως ὅτου ὁ ἄνεμος ἐτακτοποιήθη ὁριστικῶς, καὶ ἐφυσοῦσε πλέον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

"Ηρχισαν λοιπὸν νὰ λοξοδρομοῦν στὴν μ π ο υ ρ ί ν α διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν ἀνοικτὰ πρὸς τὸ πέλαγος. Ὁ σχετικὸς χειρισμὸς ἐξετελέσθη εὐκόλως χωρὶς ν' ἀναγκασθοῦν ν' ἀλλάξουν πρόποδας. Ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἔπιασε τὸ οἰακοστρόφιον καὶ ὠρτσάρισε. Ὁ Οὐΐλ Μὶτζ καὶ οἱ ἄλλοι ἐτράβηξαν κ' ἐστερέωσαν τὰ μ π ρ ά τ σ α, τὲς σκότες τοῦ τρίγκου καὶ τῆς μαΐστρας, καθὼς καὶ τῶν φλόκκων. Ὁ «Γοργός», ἕτοιμος διὰ τὴν πρώτην του λοξοδρομίαν, μὲ τὴν πρῶραν πρὸς τὰ βορειανατολικά, γυρμένος μὲ τὴν δεξιὰν πλευράν, ἔπλευσε μὲ καλὴν ταχύτητα πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν.

Κατὰ τὰς ἓξ τὸ βράδυ, ὁ Οὐΐλ Μὶτζ ἔκρινεν ὅτι ὁ «Γοργὸς» ἀρκετὰ εἶχεν ὑψωθῇ πρὸς τὰ βορειανατολικά, καί, διὰ νὰ ὠφεληθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ρευμάτων, ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ μίαν βόλταν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἡ ἐκτέλεσις αὐτῆς τῆς κινήσεως πολύ τον ἀνησυχοῦσε. Ἡ β ό λ τ α σ τὰ ὄ ρ τ σ α ἀπαιτεῖ μεγάλην εὐκινησίαν καὶ ἀκρίβειαν εἰς τὴν κερούλκησιν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ «Γοργὸς» εὐκολώτερον ἦτο νὰ πάρῃ τὴν βόλταν π ο δ ι σ τ ά· ἀλλ' αὐτὸ ἀπαιτεῖ περισσοτέραν ὥραν, τὸ πλοῖον ξεπέφτει πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἐκεῖ που θέλει νὰ φθάσῃ, καὶ ἐκτὸς τούτου ὑπάρχει κίνδυνος μήν το π α τ ή σ ο υ ν τὰ κύματα ἀπὸ τὴν πρύμνην. Εὐτυχῶς ἡ θάλασσα δὲν ἦτο παραπολὺ κυματώδης. Ἐτράβηξαν λοιπὸν μέσα τὴν ράνταν, ἔ β α λ α ν κ ά τ ω τὸν εἶακα, ἐ λ α σ κ ά ρ ι σ α ν τὴν στιγμὴν ποῦ ἔπρεπε τὲς σκότες τῶν φλόκκων, καὶ ἔτσι ἐ σ ο π ρ ά ρ ι σ α ν τὸν ἄνεμον ὁ τ ρ ῖ γ κ ο ς καὶ τὸ π α ρ ο κ έ τ ο, — ὅπως ἐξηγεῦσεν ὁ Οὐΐλ Μὶτζ εἰς τοὺς βοηθούς του. Ἐστάθη ἀμφίρροπον ὀλίγον τὸ πλοῖον, ἔπειτα ὅμως ἔστρεψε πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν, καὶ ὅταν ἐ σ τ ε ρ ε ώ θ η σ α ν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τὰ ἱστιά του, ἐπῆρε δρόμον πρὸς τὰ νοτιοδυτικά

— Καλά . . . πολὺ καλά, μικροί μου

κύριοι! ἀνέκραξεν ὁ Οὐΐλ Μίτζ, ὅταν ἐπερατώθη ὁ χειρισμός. Τὰ ἐκαταφέρατε σὰν ναῦτες σωστοί . . .

— Ἀφοῦ ἔχομε τέτοιον πλοίαρχον! ἀπήντησεν ὁ Κλωδιὼν ἐξ ὀνόματος καὶ τῶν λοιπῶν συντρόφων του . . .

Τὸ ἑσπερινὸν γεῦμα ἐτελείωσε μὲ ὅσην γοργότητα καὶ τὸ πρόγευμα. Τὸ συνεπλήρωσαν μερικὰ φλυτζάνια τσάϊ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἑτοιμάσῃ ὁ Τωνῆς Ρενώ.

Κατόπιν ὁ κ. Πάττερσων ἀπεσύρθη πολὺ γρήγορα εἰς τὸν θαλαμίσκόν του, διότι ἔβλεπεν ὅτι διὰ τίποτε δὲν ἦτο χρήσιμος.

Τότε ὁ Οὐΐλ Μὶτζ ἐκανόνισε τὲς β ά ρ δ ι ε ς διὰ τὴν νύκτα. Αὐτὸς καὶ οἱ ἀριστεῖς ἦσαν τὸ ὅλον δέκα. Οἱ πέντε λοιπὸν θὰ ἔμεναν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐνῷ οἱ ἄλλοι πέντε θ' ἀνεπαύοντο εἰς τοὺς θαλαμίσκους των. Θὰ ἤλλαζαν κάθε τέσσαρας ὥρας, ἂν δὲ παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ πάρουν τὴν βόλτα πρὶν ξημερώσῃ, ὅλοι θὰ ἤρχοντο νὰ βοηθήσουν.

Οἱ ἔχοντες τὴν β ά ρ δ ι α ν θὰ ἐπρόσεχαν καὶ τὰ καπάκια τῶν καθεδῶν, διὰ νὰ προλάβουν πᾶσαν τυχὸν ἀπόπειραν ἐξόδου τῶν φυλακισμένων.

Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν τὰ πράγματα, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ὁ Νὶλς Χάρμπε, ὁ Ἀλβέρτος Λοῦϊσεν, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἐπῆγαν εἰς τὸ καρρὲ καὶ ἔπεσαν μὲ τὰ ροῦχά των εἰς τὲς κουκέττες των. Ὁ Μάγνος Ἄνδερς, εἰς τὸ τιμόνι, ἐκυβερνοῦσε σύμφωνα μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ Οὐΐλ Μὶτζ. Ὁ Τωνῆς Ρενώ, ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς ἐφύλαττον σκοποὶ ἐμπρός. Ὁ Ἄξελ Βίκμπορν καὶ ὁ Τζὼν Χόβαρτ ἔμειναν κοντὰ εἰς τὸν μεγάλον ἱστόν.

Ὁ Οὐΐλ Μὶτζ ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο, εἶχε παντοῦ τὸν νοῦν του, ἐκαργάριζε ἢ ἐλασκάριζε τὲς σκότες ἀναλόγως τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου, ἔπιανε τὸ τιμόνι, δσάκις αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ χέρι σταθερὸν καὶ ἔμπειρον, — τέλος ἦτο πλοίαρχος, ναύκληρος. θωρακίτης, οἰκιστής, ναύτης, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

"Ηλλαξαν αἱ βάρδιες, ὡς εἶχε προαποφασισθῇ. "Οσοι ἐκοιμήθησαν ὀλίγας ὥρας, ἦλθαν καὶ ἀντικατέστησαν τοὺς σκοποὺς τῆς πρώρας καὶ τῆς πρύμνης. Ὁ Οὐΐλ Μὶτζ ὅμως ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἄγρυπνος ἕως τὸ πρωΐ.

Ἡ νύκτα ἐπέρασε χωρὶς κανὲν ἐπεισόδιον. Ἡ ἐπαπειλουμένη θύελλα εἶχε διαλυθῇ, καὶ ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθησε νὰ φυσᾷ ὁμαλῶς. Δὲν παρουσιάσθη λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἱστιοφορία, — τὸ ὀπίσθιον θὰ ἦτο ἀρκετὰ δύσκολον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους.

"Αν θέλετε καὶ νέα ἀπὸ τὸ ὑπόστρωμα καὶ τὸ κύτος, μάθετε ὅτι οὔτε ὁ Χόρρης Μάρκελ οὔτε οἱ σύντροφοί του ἔκαμαν τὴν ἐλαχίστην ἀπόπειραν νὰ γίνουν καὶ δευτέραν φορὰν κύριοι τοῦ πλοίου. Ἐγνώριζαν ὅτι, καὶ τὴν νύκτα ἀκόμη, οἱ κόποι των θὰ ἐπήγαιναν χαμένοι. Κἄποτε-κἄποτε μόνον ἠκούοντο βλασφημίαι καὶ φωναὶ μεθυσμένων ἀνθρώπων κάτω ἀπὸ τὰ καπάκια. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἔπαυσαν ἐπὶ τέλους.

"Εως τὴν αὐγὴν ὁ «Γοργὸς» ἐπῆρε ἄλλην μίαν φορὰν τὴν βόλταν διὰ νὰ προχωρήσῃ πρὸς δυσμάς. Ἀλλ' ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τὸν ἐχώριζεν ἀκόμη ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας, πόσον νομίζετε εἶχεν ἐλαττωθῇ;... Δέκα ἢ δώδεκα μίλια, μόνον!

("Επεται συνέχεια) Ν. Πορίωτης

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

κριβῶς ὅ,τι εἶχα καθήσῃ νὰ σας γράψω. Μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι, μὲ τὰ μάτια εἰς τὸ κενόν, ἐσχεδίαζα τὴν ἐπιστολήν μου, ὅταν ἡ θύρα τοῦ γραφείου μου, μισόκλειστη, ἀνοίγεται διάπλατη μὲ μίαν κλωτσιὰν τῆς Κάκιας. (Μὴν ἀνησυχῆτε! πρᾶγμα συνειθισμένον)

Ἦτο πολὺ χαρούμενη (καὶ πότε δὲν εἶνε;) διότι εἰς τὸ ἄλλο γραφεῖον εἶχεν ἐπισκέψεις τοῦ γούστου της: Δύο κορίτσια, ἕνα ἀγοράκι... Μοῦ λέγουν ὅτι εἶνε ἡ Δ ο ύ κ ι σ σ α τ ῶ ν Σ α λ ώ ν ω ν μὲ τὰ δέλφια της. Ἦλθεν εἰς τὸς Ἀθήνας καὶ ὡς πιστὴ συνδρομήτρια, ἔσπευσε νὰ ἰδῇ τὴν Δ'άπλασίν της. Ἀ, ἤθελα πολὺ νὰ γνωρίσω κ' ἐγὼ τὴν καλὴν καὶ ἔξυπνην αὐτὴν φίλην μας... Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἤθελα, ἡ Κάκια θέλει νὰ μ ε δ ε ί ξ ῃ, ἐπιμένει, μὲ τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι . . . Κατ' ἀνάγκην, ἡ ἐπιστολὴ θὰ καθληθῇ. Καὶ σηκόνομαι, καὶ παρουσιάζομαι.

Ἀπὸ μακρὰν εἰμποροῦμεν νὰ γνωρίσωμεν πολὺ καλλίτερα τὴν ψυχὴν ἑνὸς ἀνθρώπου, παρὰ τὴν μορφήν του. Ἡ φωτογραφία δὲν εἶνε καὶ τόσον σπουδαία ἐφεύρεσις... Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη μου σκέψις, ὅταν εἶδα τὴν Δ ο ύ κ ι σ σ α ν τῶν Σ α λ ώ ν ω ν, ἕνα κοριτσάκι χαριτωμένον, ζωηρόν, γελαστόν, μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὸ ὁποῖον, σᾶς βεβαιῶ, δὲν ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὴν φωτογραφίαν που ἐδημοσίευσε προχθὲς ἡ Διάπλασις, διότι την δείχνει πολὺ σοβαράν, πολὺ χονδρὴν καὶ πολὺ μεγαλητέραν. Ἰδοὺ μία ἔκπληξις!

Δὲν ἐγνώριζα τὴν Δ ο ύ κ ι σ σ α ν τῶν Σ α λ ώ ν ω ν μόνον ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν της. Τὴν ἐγνώριζα καὶ ἀπὸ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς της, τὰς ὁποίας συχνά, — διότι εἶνε ὡραῖαι,—μοῦ δείχνει ἡ Διάπλασις. Ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν ἐδοκίμασα καμμίαν ἔκπληξιν: Ἡ Δ ο ύ κ ι σ σ α τῶν Σ α λ ώ ν ω ν εἶνε εὔγλωττος, ἀφελὴς καὶ χαριτολόγος, ὅπως καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς της. Καὶ ἡ δευτέρα μου σκέψις, ὅταν την εἶδα καὶ την ἤκουσα, ἦτον ὅτι ἡ ἐπιστολογραφία εἶνε ἐφεύρεσις πολὺ σπουδαιοτέρα ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν...

Καὶ ἀκριβῶς περὶ ἐπιστολῆς μοῦ ὡμίλησεν ἡ Δ ο ύ κ ι σ σ α τῶν Σ α λ ώ ν ω ν: περὶ τῆς προηγουμένης «Ἀθηναϊκῆς» Ἐπιστολῆς μου.

— Ἐδιάβασα αὐτὰ ποῦ γράφετε σήμερα, μοῦ εἶπε, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ ταξιδεύσω κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον!

Ἰδού! νομίζετε ὅτι ἄν, ἀντὶ νὰ γράψω ἐπιστολὴν περὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἐδημοσίευσα τὴν φωτογραφίαν του, ἡ Δ ο ύ κ ι σ σ α τῶν Σ α λ ώ ν ω ν θὰ εἶχεν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν;

Ἂς εἶνε ἂς μὴν εἴμεθα ὑπερβολικοί. Κάτι ἀξίζει καμμίαν φορὰν καὶ ἡ φωτογραφία. Ὅταν μάλιστα εἶνε καλλιτεχνική. Ἔξαφνα αἱ ἑπτὰ φωτογραφίαι που ἔστειλεν εἰς τὸν Διαγωνισμόν μας τὸ Ξ ε ν ι τ ε υ μ έ ν ο Ἑ λ λ η ν ό π ο υ λ ο, ἀξίζουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἑπτὰ ἐπιστολάς. Αὐτὴ ἦτο ἡ τετάρτη μου σκέψις. Καὶ διὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ἐπισκέπτριαν καὶ τὰ μικρά της ἀδέλφια, (τὸ ἕνα λέγεται Κ ρ ε ό λ η, τὸ ἄλλο Γ ρ ε λ ὴ Ψ υ χ ή), τοῖς ἔδειξα τὰς βραβευμένας φωτογραφίας τοῦ Ξ ε ν ι τ ε υ μ έ ν ο υ Ἑ λ λ η ν ό π ο υ λ ο υ.

Ἡ Δ ο ύ κ ι σ σ α τῶν Σ α λ ώ ν ω ν τὰς ἐπῆρε, καὶ μίαν-μίαν τὰς ἐκύτταζε μαζὶ μὲ τὰ δέλφια της, καὶ τας ἐθαύμαζε.

— Προσέξετε, εἶπα· νὰ μὴ κυττάξετε ἀπὸ πίσω, διότι ὑπάρχει τὸ ὄνομα καὶ δὲν κάνει νὰ το ἰδῆτε.

Τί ἀφέλεια ἐκ μέρους μου!

— Ἀχ! γιατί νὰ μάς το πῆτε! παραπονεῖται μὲ πονηρὸν μειδίαμα ἡ Δ ο ύ κ ι σ σ α τῶν Σ α λ ώ ν ω ν. Καὶ αὐτοστιγμεί, πρὶν νὰ σκεφθῶ κἂν νὰ την ἐμποδίσω, γυρίζει ἀπὸ πίσω τὴν φωτογραφίαν ποῦ ἐκρατοῦσε, διὰ νὰ διαβάσῃ τὸ ὄνομα!..

Καλὰ νὰ πάθω!

Δὲν ἤξευρα, ὅτι εἰς τὸν κύκλον μας ὁ πόθος τῆς ἀνιχνεύσεως τῶν ψευδωνύμων εἶνε ἰσχυρότερος ἀπὸ κάθε εὐγένειαν καὶ ἀβροφροσύνην; καὶ ὅτι ἡ προειδοποίησίς μου ἦτο πειρασμός, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰνθέξῃ μία συνδρομήτρια δεκατεσσάρων ἐτῶν; Ἰδοὺ ἡ πέμπτη μου σκέψις (μετρῶ καλά;) τὴν ὁποίαν ὅμως ἔπρεπε νὰ ἔκαμνα προτήτερα. . .

'Αλλ' ὦ ἀπροσδόκητος εὐτυχία! Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Ξενιτευμένου Ἑλληνόπουλου ὀπίσω ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν εἶνε τόσον δυσανάγνωστος, ὥστε ἡ Δούκισσα τῶν Σαλώνων δὲν κατορθόνει νὰ την διαβάσῃ. 'Αναπνέω καὶ σκέπτομαι (σκέψις ἕκτη), ὅτι ἡ κακογραφία εἶνε καμμίαν φορὰν προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν...

'Αλλ' ἡ Δούκισσα τῶν Σαλώνων ἐπιμένει. Κυττάζει ἀπὸ πίσω ὅλας τὰς φωτογραφίας... παραβάλλει τὰς ὑπογραφάς... προσπαθεῖ... πλησιάζει... ἀπομακρύνεται... τίποτε! Ἡ κακογραφία εἶνε πέπλος ἀδιαπέραστος καὶ εὐεργετικός. Ὁπωσδήποτε ἀνησυχῶ. Μήπως το διαβάσῃ ἐπιτέλους; 'Αλλ' ὄχι... ἡ Κρεόλη μὲ σώζει. Διαβάζει τὸ ὄνομα... λανθασμένον, ἄλλο ἀντ' ἄλλου, καί το ἐκφωνεῖ.

— Ἄχ! τὸ βρήκατε! φωνάζω, κρύπτων ὑπὸ πρόσχημα μεγάλης ἀπελπισίας τὴν ἐνδόμυχον χαράν μου διὰ τὴν πλάνην της.

— Ἄ, τὸν ξέρω! Δὲν μένει ἐκεῖ; μ' ἐρωτοῦν.

— Ναί... ἀπαντῶ.

— Δὲν εἶχε πρῶτα τὸ τάδε ψευδώνυμον;

— Ναί...

— Δὲν ἐβραβεύθη τότε;

— 'Ακριβῶς.

Ἔλεγα ψεύματα ὁ ἄθλιος μὲ τὸν σοβαρώτερον τρόπον! 'Αλλ' ἡ ἑβδόμη μου σκέψις ἦτο, ὅτι ἐπιτρέπεται καμμίαν φορὰν νὰ λέγῃ καὶ ὁ τίμιος ψεύματα...

Ἡ ἐπίσκεψις παρετάθη, ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν, αἱ σκέψεις μου ἔγιναν ὀκτώ δέκα, εἴκοσι... Ποῦ νὰ τας μετρήσω πλέον, καὶ ποῦ νὰ τας ἐνθυμηθῶ ὅλας!

Θὰ σας εἴπω μίαν ἀκέμη. Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλώνων, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Κάκιαν, τῆς ἔκαμεν ἀπὸ χαρτὶ ὁλόκληρον στόλον θωρηκτῶν. Τὰ χαρτοτεχνήματα αὐτά τα ἐθαύμασα ἐγὼ περισσότερον ἀπὸ τὴν κόρην μου... 'Απ' ὅλα ξεύρω νὰ κάμνω μὲ χαρτί, καὶ τὸ καλλίτερον, τὰ ὡραῖα αὐτὰ θωρηκτά, δὲν τα ἤξευρα. Καὶ ὁρίστε τώρα ποῦ εὑρέθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν χαρτοτεχνικήν μου σοφίαν ἕνα κορίτσι δεκατεσσάρων ἐτῶν! Πόσα ἔχω νὰ μάθω ἀκόμη... ἀπὸ τὰ παιδιά μου! — ἦτο ἡ τελευταία μου σκέψις.

Ἡ Δούκισσα τῶν Σαλώνων μὲ τὰ δέλφια της ἔφυγαν. Κ' ἐπέστρεψα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διὰ νὰ σας γράψω τὴν ἐπιστολήν. 'Αλλὰ τὸ θέμα μου τὸ εἶχα λησμονήσῃ, αἱ πρῶται ἰδέαι μου εἶχαν πετάξῃ, καὶ δὲν μου ἔμεναν παρὰ αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν χαριτωμένην αὐτὴν ἐπίσκεψιν. Λοιπόν, ἁπλούστατα, τὸς ἔγραψα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΛΙΔΩΝ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

Ὁ κύριος Περικλῆς κοιμᾶται. Ἡ κυρία Λουκᾶ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του, καὶ βάζει ἐπάνω εἰς ἕνα τραπεζάκι, τὸ μυστηριῶδες ἐργαλεῖον που μοιάζει σὰν τρομπέττα κολλημένη σὲ κουτί. Ὕστερα, κατεβάζει ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὰ δύο κουτάκια, καὶ κολλᾷ τὴ μύτη της ἐπάνω στὰς ἐπιγραφάς, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τας διαβάσῃ μὲ τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ:

— 'Ανταμοιβή... Τιμωρία...

Τί κρῖμα! νὰ κάνῃ τόσες ἀταξίες ὁ κύριος Περικλῆς! 'Αρπάζει ἡ κυρία Λουκᾶ τὸν κύλινδρον ἀπὸ τὸ κουτάκι που γράφει «Τιμωρία,» καὶ τον χώνει, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, μέσα στὸ ἐργαλεῖον. Ὕστερα στρίβει ἕνα ἐλατήριον, καὶ τὸ ἐργαλεῖον ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ. Στὴν ἀρχὴ ἀκούεται κάτι σὰν πριόνισμα, κάτι σὰν βούϋσμα ἀπὸ πολλὲς-πολλὲς μῦγες...

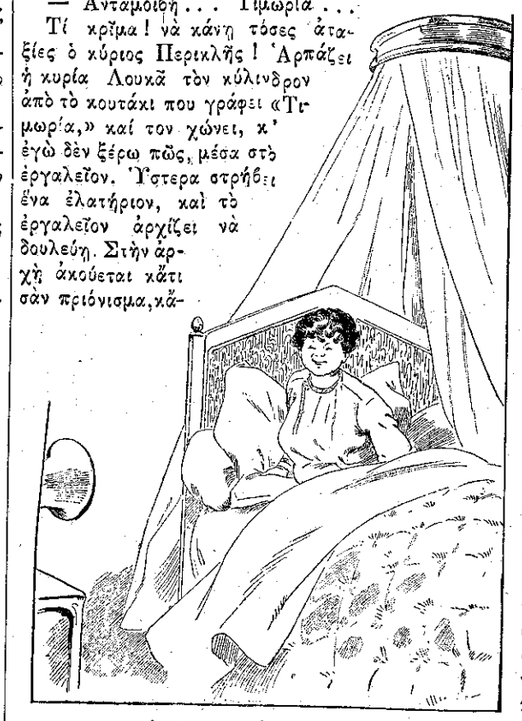

« Ὁ Περικλῆς ἀνασηκόνεται... »

Ὁ κύριος Περικλῆς ἀκόμα κοιμᾶται. Ἔξαφνα ὅμως, μέσα στὴ βραδυνὴ σιγαλιά, ἀρχίζουν κάτι ἀγριοφωνάρες, σὰν νὰ ἤτανε κανένας ἄνθρωπος ποῦ μιλᾷ μὲ τὴ μύτη, καὶ φωνάζουν τὸν ὑπαρᾶ μας τρεῖς φορὲς μὲ τ' ὄνομά του:

— Περικλῆ!... Περικλῆ!... Περικλῆ!...

Μισοξυπνάει ὁ κύριος, καὶ δὲν ξέρει ἂν εἶνε ξυπνητὸς ἢ ὀνειρεύεται.

— Περικλῆ, ξαναφωνάζει ἡ φωνή, εἶμαι ὁ πατέρας σου! 'Εσὺ θαρρεῖς πως λείπω, καὶ ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ, εἰς τὸ γραφεῖόν μου, κοντά σου, καὶ ξέρω τί κάνεις καὶ δὲν κάνεις!

Ὁ Περικλῆς ἀνασηκόνεται στὸ κρεββάτι του καὶ ἀκούει, τρομαγμένος. Αὐτὴ ἡ φοβερὴ φωνὴ μοιάζει πολὺ μὲ τὴ φωνὴ τοῦ μπαμπᾶ του, — ὅταν εἶνε συναχωμένος ὁ μπαμπᾶς.

— Περικλῆ, λέγει ἀκόμα ἡ φωνή, σήμερα ἤσουνα καλὸ παιδί, φρόνιμος, ὑπάκουος. Ἔφαγες μὲ τάξιν στὸ τραπέζι, κ' ἔπεσες στὸ κρεββάτι χωρὶς γρύνιες, ἅμα σοῦ το εἶπε ἡ μαμμά σου...

Καλά, πολὺ καλά, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγή σου! Καὶ γι' αὐτό, ὅπως σου ἔταξα, θὰ σε πάγω τὴν Κυριακὴ εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον, στὸ Φάληρο!...

Ἡ φωνὴ σωπαίνει. Αἱ μῦγες ξαναβουΐζουν λιγάκι καὶ ὕστερα σωπαίνουν καὶ αὐτές. Τὸ φῶς που ἔμβαινε ἀπὸ τὴν χαραματίδα τῆς πόρτας τοῦ διπλανοῦ δωματίου, σβύνει σὲ λίγο. Καὶ ὁ Περικλῆς δὲν εἶνε πιὰ οὔτε τρομαγμένος οὔτε σαστισμένος. Παίρνει θάρρος μάλιστα καὶ γελᾷ στὰ σκοτεινά:

— Ὁ μπαμπᾶς εἶνε εὐχαριστημένος. Τί καλά! Τοῦ ἀρέσουνε, φαίνεται, αἱ ἀταξίες!...

Σαστισμένη εἶνε τώρα ἡ κυρία Λουκᾶ. Σπάνει τὸ κεφαλάκι της, καὶ δὲν ξέρει τί νὰ σκεφθῇ. 'Ακοῦς ἐκεῖ! Ὁ σύζυγός της, μηχανικὸς μὲ τόσα διπλώματα, ποῦ ἔχει κάμῃ ἕνα σωρὸ γεφύρια καὶ σιδηροδρόμους, καὶ νὰ κάνῃ τέτοιο λάθος! Μπᾶ!.. Τῆς εἶχε 'πῇ πῶς ὁ φωνογράφος ἐκεῖνος ἤτανε φωνογράφος πρώτης τάξεως κσὶ ὅ,τι του ἔλεγες. τὸ ἐξανάλεγε μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ φωνογράφος, ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν ν' ἀρχίσῃ νὰ λέγῃ τὴν «'Ανταμοιβήν» ἐνῷ ἔπρεπε νὰ πῇ τὴν «Τιμωρίαν»!...

Τί εἶχε λοιπὸν συμβῇ;

. . . . . .

Τί εἶχε συμβῇ;

Τὰ χέρια της Γαρουφαλιᾶς μονάχα το γνωρίζουν!

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐπισκέπτου ἅπαξ ἢ δὶς τοῦ ἔτους τὸν ὀδοντοϊατρόν, διὰ νὰ ἐξετάζῃ μήπως τυχὸν ὑπάρχουν ἀρχαὶ τερηδόνος ἢ ἄλλαι βλάβαι εἰς τοὺς ὀδόντας καὶ τὰ οὐλά σου, καὶ νὰ τας ἐξαλείφῃ πρὶν ἐπεκταθοῦν.

(*Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»*)

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

Ἤμουν τὸ μεγαλήτερον ζιζάνιον τοῦ κόσμου, εἰς τὰ παιδικά μου χρόνια. Ἔτσι τοὐλάχιστον ἔλεγε τότε ἡ μεγάλη μου ἀδελφή, — τὸ κυριώτερον θῦμα τῆς κακῆς μου ἐκείνης συνηθείας, τὴν ὁποίαν ὅμως σήμερον εὐγνωμόνως εὐλογεῖ διὰ τὰς συνεπείας της.

Ἂν ὅμως ἐγώ, κατὰ τὴν ἰδέαν της, ἤμουν ὁ πρῶτος εἰς τὰ πειράγματα, αὐτὴ ἦτον ἡ πρώτη εἰς τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ὡραιότητα, κατὰ τὴν ἰδικήν μου ἰδέαν. Ἤμουν παιδάκι ἀκόμα, καὶ ὅμως ἐθαύμαζα ὅσον ἤξιζαν τὰ λεπτά της χαρακτηριστικά, τὰ δροσερά της μάγουλα, καὶ τὰ τριανταδύο μαργαριταρένια δοντάκια, ποῦ ἐστόλιζαν τὸ γλυκό της χαμόγελο. Τὴν ἐθαύμαζα καὶ την ἐλάτρευα· ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἐγίνετο θυσία γιὰ μένα.

Εἶχε ὅμως καὶ τὰ ἀνάποδά της ἡ ἀγαπημένη μας ἀδελφή, ἡ Χρυσάνθη· ἦτο δεισιδαίμων καὶ προληπτικὴ ὅσον εἰμπορεῖτε νὰ φανταθῆτε, καὶ αὐτό της τὸ ἐλάττωμα ἔδιδε συχνότατα ἀφορμὴν εἰς τὰ πειράγματά μου.

Εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ζήτημα τοῦ ἁλατιοῦ ἔδινε κ' ἔπαιρνε διαρκῶς· ὅταν ἐζητοῦσα «λίγο ἁλάτι», ἐκείνη ἅρπαζε ἀμέσως τὴν ἁλατιέρα νὰ μου βάλῃ μόνη της στὸ πιάτο μου, ἀπὸ τὸν φόβον της μήπως καί την ἀνατρέψω ἐπάνω στὸ τραπεζομάνδηλο. Μ' ἔλας τὰς προφυλάξεις της ὅμως, πάντοτε ἐγώ τα ἐκατάφερνα νὰ σκορπίσω λιγάκι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ πιάτο μου.

Ἐθύμονε τότε φοβερὰ ἡ Χρυσάνθη, κ' ἐγώ, διὰ νὰ την ἡσυχάσω, ἔρριχνα πιπέρι ἐπάνω στὸ ἁλάτι, — διότι, ὡς λέγουν οἱ δεισιδαίμονες, τὸ πιπέρι εἶνε οὕτως εἰπεῖν τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ ἅλατος. Καμμιὰ φορὰ ὅμως, ἐνῷ ἔρριχνα πιπέρι, ἀναποδογύριζα σύξυλη τὴν ἁλατιέρα, — καὶ τότε πλέον ἡ φιλονεικία δὲν εἶχε τελειωμόν.

Εἶχα ἀκόμη τὴν ἀνόητον συνήθειαν νὰ δίνω μιὰ στὸ μαχαῖρι μου νὰ γυρίζῃ σὰν μῦλος ἐπάνω στὸ τραπέζι. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ ἀθῶον παιγνίδι ἦτο διὰ τὴν ἀδελφήν μου ἰσοδύναμον πρὸς ἐπίκλησιν τῶν κατοχθονίων δυνάμεων· καί, ἂν τυχὸν τὸ μαχαῖρι ἐσταματοῦσε μὲ τὴν μύτην του πρὸς τὸ μέρος της, ἡ ἀδελφή μου ἔβαζε τὲς φωνὲς σὰν νὰ την ἐμαχαίροναν, κ' ἔκαμνε κρυφὰ-κρυφὰ τὸν σταυρόν της.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κωμικὰς ἐχθροπραξίας, ἡ οἰκογένειά μου διῃρεῖτο εἰς δύο στρατόπεδα: ἡ μητέρα μου ἐπήγαινε μὲ τὸ μέρος τῆς ἀδελφῆς μου, διότι συνεμερίζετο ὁπωσδήποτε τὰς ἀδυναμίας της· ὁ πατέρας ἐγελοῦσε μαζί μου, κ' ἐπερίπαιζε τὰς γυναῖκας μὲ τὰς ἀνοησίας των, — ἔλεγε, — διότι ἤλπιζεν ὅτι τὰ ἀστεῖά μου ἐπὶ τέλους θὰ τας ἔκαμναν νὰ «βάλουν γνῶσι!»

Ὑποθέτω ὅτι ἄδικα ἤλπιζε τέτοιο πρᾶγμα, ὅτι δὲν θὰ ἐγίνετο τίποτε, χωρὶς τὸ ἀποφασιστικὸν κτύπημα, τὸ ὁποῖον... 'Αλλὰ ἂς μὴ προτρέχωμεν ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν γεγονότων.

Δεισιδαιμονία ριζοβολημένη εἰς τὸ γυναικεῖον τμῆμα τῆς οἰκογενείας μας ἦτο καὶ ἡ τῶν τριῶν φώτων. Τρεῖς λάμπες — τρία φῶτα στὸ ἴδιο δωμάτιον!... Αἴ! ὕστερα ἀπὸ αὐτό, ἄλλο δὲν ἐπερίμεναν παρὰ νὰ πέσῃ κεραυνὸς εἰς τὰ κεφάλια μας.

Αὐτὸ τὸ πείραγμα ἦτο λιγάκι δυσκολώτερον, ἀλλὰ ἐγὼ κατώρθονα νὰ το ἐκτελῶ, ὁσάκις ἤθελα, μὲ τὸ κερί.

Ἐκύτταζα, πότε ἡ Χρυσάνθη ἐκεντοῦσε κοντὰ στὴ μεγάλη λάμπα μὲ τὸ ἀμπαζούρ, ἐνῷ ἡ μητέρα μου, μὲ τὴν λαμπίτσα, ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὰ φροῦτα ἢ τὸ γλύκισμα διὰ τὸ τραπέζι, καὶ μιά, καὶ δυο, ἄναβα τὸ κερί μου, διὰ νὰ πάγω τάχα νὰ πάρω κάτι που ἐλησμόνησα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου, κι' ἄρχιζα ἀμέσως τὰ λόγια καὶ τὴν κουβέντα, ἕως τὴν στιγμὴν που ἡ ἀδελφή μου ἔπαιρνεν εἴδησιν τί εἶχα σκαρώσῃ. Ἐσηκόνετο τότε ἀμέσως, ἔτρεχε σὰν τρελλὴ κ' ἔσβυνε τὸ κερί μου μ' ἕνα φύσημα τόσο δυνατό, ὥστε θὰ μποροῦσε καὶ ἀνεμόμυλον νὰ κάμῃ νὰ γυρίζῃ.

Κ' ἐγὼ ἔκαμνα τότε τοῦ κόσμου τὰ γέλια.

Δὲν θέλω νὰ φθάσω εἰς τὸ κυριώτερον γεγονός, χωρὶς νὰ σας διηγηθῶ μὲ λίγα λόγια ἕνα ἐπεισόδιον, διὰ τὸ ὁποῖον δύσκολα ἐσυγχωρήθην.

Ἐώταζεν ὁ πατέρας μου, καὶ εἴχαμε καλεσμένους μερικοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους εἰς τὸ γεῦμα· ἐπρόκειτο νὰ καθήσωμεν δώδεκα στὸ τραπέζι. Δέν μ' ἄφισεν ἥσυχον ὁ πειρασμός· χωρὶς νὰ 'πῶ κανενὸς τίποτε, ἐπῆγα κ' ἐκάλεσα ἕνα συμμαθητὴν καὶ φίλον μου διὰ νὰ κάμῃ τὸν δέκατον τρίτον.

Ὁ ἔρχομός του δὲν παρετηρήθη· ἀλλά, τὴν στιγμὴν που ἐπρόκειτο νὰ καθήσωμεν στὸ τραπέζι, κυττάζει ἡ ἀδελφή μου τοὺς καλεσμένους, ἐνῷ ἡ μητέρα τοὺς ἔδειχνε τὰς θέσεις των, καὶ ξεφωνίζει:

— Μά... εἴμαστε δεκατρεῖς!

Συγκινοῦνται αἱ γυναῖκες, ἀρχίζουν τὰ ἀστεῖα οἱ ἄνδρες. Ἡ Χρυσάνθη μοῦ ἔρριχνε κάτι ματιές, φονικώτατες! — κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ μετανοῶ, διότι μὲ τὸ ἀστεῖό μου ἐκινδύνευα νὰ χαλάσω ὅλην τὴν ὄρεξιν, νὰ χαλάσω τὴν διασκέδασιν.

Διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου, διὰ νὰ καθησυχάσω τὰ δεισιδαίμονα πνεύματα, ἐπρότεινα τότε νὰ καθήσωμεν, ὁ φίλος μου κ' ἐγώ, χωριστὰ ς' ἕνα τραπεζάκι.

Ἡ γυναικεία φάλαγξ ἀνέπνευσεν ἐλεύθερα, ἐπεδοκίμασε τὴν ἰδέαν μου, καὶ ἡ ἀδελφή μου, ἐπειδὴ ἐροβήθη μὴ γελάσουν οἱ ἄλλοι μαζί της, δεν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ ἀντιρρήσεις· ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία της ἔδειχνε καθαρὰ ὅτι δὲν ἦ-

« Τὸ παιγνίδι ἦτο πολὺ διασκεδαστικόν. » (Σελ. 366, στήλ. 6'.)

το καθόλου εὐχαριστημένη, ὅτι ἔκαμνε τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν την εἶδα ὅτι ἦτο στὰ σοβαρὰ κακιωμένη μαζί μου, ἐπροσπάθησα νὰ δικαιολογηθῶ μὲ λογικώτατα ἐπιχειρήματα.

— Ἄκουσε, Χρυσάνθη, τῆς εἶπα, ὅλο καί με κατηγορεῖς ὅτι κάμνω πράγματα, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὰ λεγόμενά σου φέρνουν τὴν δυστυχίαν, καὶ ὅμως ἐμεῖς εἴμαστε οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τοῦ τόπου μας.

— Μὴ βιάζεσαι, μοῦ ἀπήντησε, καὶ θά το 'δῆς· ἡ εὐτυχία μας δὲν θὰ διαρκέση πολύ· θὰ μετανοήσης τότε, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀργά.

— Οἱ φόβοι σου εἶνε ἐντελῶς παράλογοι. Πῶς το θέλεις; πῶς γίνεται, λιγάκι ἀλάτι, παραδείγματος χάριν, ποῦ πέφτει ἐπάνω στὸ τραπέζι, νὰ ἔχη ἐπιρροὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὴν ζωήν των;

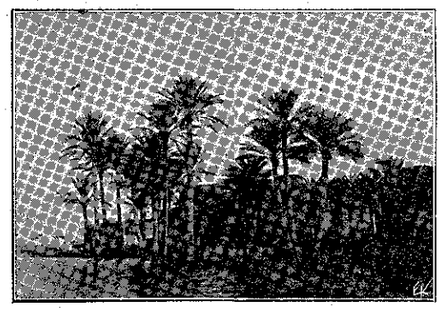

ΜΑΓΙΚΗ ΟΧΘΗ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

[*Γρηγόριος Ν. Ριζόπουλος.* — Β' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας]

— Εἶνε κακὸς οἰωνός!

— Κακὸς οἰωνός; Ἂν εἶνε νὰ πάθωμε καμμιὰ συμφορά, δὲν θά μάς την φέρη βέβαια τὸ ἁλάτι... Ἔρχεται καὶ μοναχή της.

— Δὲν ξέρεις τί λές!

— Ξέρω, Χρυσάνθη μου, ὅτι, ἕως σήμερον, οἱ κακοί σου οἰωνοὶ τίποτε κακὸν δέν μας ἔφερον, καὶ ὅτι ἄδικα βασανίζεσαι μὲ αὐτὰ τὰ μωρολογήματα!

Ἡ λογική μου δέν τὴν ἔπεισε καθόλου· ἐπέμενε νά μου κάμνη τὴν κακιωμένην, καὶ γιὰ νά την καλοπιάσω καὶ ν' ἀγαπήσωμεν, ἔπαυσα τὰ πειράματά μου κάμποσον καιρόν.

Τὰ ἐμάζευα ὅμως...

Μίαν ἡμέραν — εὐτυχισμένην ἡμέραν, ἡ ὁποία ἔκρινε καὶ ἀπεφάσισε τὴν εὐτυχίαν τῆς Χρυσάνθης, — ἐνῷ ἐπέστρεφα εἰς τὸ σπίτι, ἀπὸ κάποιο θέλημα, τὴν εὑρῆκα ὁλομόναχην. Ἡ μητέρα ἔλειπε, καὶ ἡ Χρυσάνθη κατεγίνετο μὲ μίαν ἐνασχόλησιν, ἡ ὁποία μου ἐφάνη κάπως παράξενη καὶ ἀταίριαστη μὲ τὴν ἡλικίαν την.

Ἐκάθητο ἐμπρὸς 'ς ἕνα τραπεζάκι, κ' ἐκρατοῦσε ἕνα στρογγυλὸν καθρέφτη μὲ χέρι. Εἰς τὸν ὦμόν της ἐστέκετο ἡ Παρδαλή, ἡ ἀγαπημένη της γάτα, καὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ ἀποροῦσε πολύ, διότι ἔβλεπε νὰ παρουσιάζεται ἔξαφνα ἐμπρός της μιὰ ψυφίνα, ἴδια κι' ἀπαράλλακτη μὲ τὸν ἑαυτόν της.

Ἡ ἀπορία της γρήγορα ἔγινε δυσαρέσκεια καὶ θυμός, διότι ἡ Παρδαλὴ ἦτο παραπολὺ ζηλιάρα. Ἄρχισε νὰ γρυνιάζη, νὰ φουσκόνη τὴν ράχιν της, ν' ἀγριεύη τὰ μουστάκια της, κ' ἐπροχώρησε νὰ ζητήση τὸν λόγον ἀπὸ τὴν ξένην γάταν, πῶς ἐτόλμησε κ' ἐμπῆκε μέσα στὸ σπίτι!

Ἀλλὰ ἡ ξένη γάτα ἀγρίεψε καὶ αὐτή. Ὅταν ἡ Παρδαλὴ ἔβγαλεν ὑπουλότατα τὰ νύχια της ἔξω, τὰ ἔβγαλε καὶ αὐτή. Ἔξω φρενῶν ἡ Παρδαλή, — μανιώδης καὶ ἡ ἄλλη γάτα!

Αὐτὸ τὸ παιχνίδι ἦτο πολὺ δικαιοδαστικόν· ἔβλεπα τὴν Χρυσάνθην, ἀπὸ μίαν ἄκραν τοῦ καθρέφτη, νὰ χαμογελᾷ διεστεβάζα κ' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ θέαμα, τὴν στιγμὴν δὲ ποῦ ἔλεγα νὰ φανερωθῶ καὶ νὰ ἀρχίσω στὰ πειράματα τὴν ἀδελφήν μου διὰ τὰ παιδιαρίσια καμώματά της μὲ τὴν γάταν, ἄλλο τελειότερον πείραγμα μοῦ ἦλθε στὸ μυαλό. Ὦ! ἕνα πείραγμα πολὺ ἀθῶον, — ἁπλούστατα νὰ πετάξω τὸ λαστιχένιο τόπι μου στὴν πλάτη τῆς Παρδαλῆς, νὰ ἰδῶ ἂν θὰ ἐτρόμαζε ἡ ὄχι, καὶ τί θὰ ἔκαμνε...

Ἔλαβα τὸ τόπι μου ἀπὸ τὴν τσέπη μου, ἐσημάδευσα καλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν γάταν, καὶ — μπράμ!...

Τὸ τόπι ἐπῆγε κ' ἐκτύπησε τὴν γάταν που ἦτο μέσα στὸν καθρέφτην!

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 88ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1905

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ τρέχοντος 86ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Σήμερον, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἐπείγει, σπεύδω νὰ προκηρύξω τὸν νέον Διαγωνισμόν, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Α' ἑξαμηνίας (1 Δεκεμβρίου 1904 ἕως 31 Μαΐου 1905) τοῦ μετ' ὀλίγον ἀρχομένου 27ου ἔτους Διαπλάσεως.

Οἱ ὅροι μένουν *ὅλοι οἱ ἴδιοι*, καὶ σᾶς παραπέμπω εἰς τὸ 24ον φυλλάδιον τῆς 5 Ἰουνίου (σελὶς 190) ὅπου ἐδημοσιεύθησαν ἐν ἐκτάσει, σᾶς συνιστῶ δὲ νὰ συμμορφωθῆτε μὲ αὐτοὺς *πιστότατα*.

Αἱ συλλογαὶ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων (ἀπὸ 10 ἕως 15 μόνον Ἀσκήσεις πρέπει νὰ ἔχη κάθε συλλογή) εἶνε δεκταὶ διὰ τὸν 88ον Διαγωνισμὸν *μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1904* ἀπὸ σήμερον. Ὅσοι ἔχετε ἑτοίμους, νὰ σπεύσετε νὰ τας στείλετε, διότι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐκλέξω Ἀσκήσεις διὰ τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ νέου τόμου. Διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς, θὰ δοθῇ ἀργότερα μικρὰ παράτασις τῆς προθεσμίας, — ἂν τοῦτο κριθῇ ἀναγκαῖον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΑΤΟΠΟΝΤΙΚΟΓΟΝΙΑ

— Ξέρετε πῶς; ἦλθαν στὸν κόσμον οἱ ποντικοὶ καὶ αἱ γάτες;

Πρὶν νὰ γίνη ὁ κατακλυσμός, δὲν ὑπῆρχαν εἰς τὸν κόσμον οὔτε ποντικοὶ διὰ νὰ τρώγουν τὰ πράγματα μέσα στὰ ντουλάπια, οὔτε γάτες διὰ νὰ τρώγουν τοὺς ποντικούς. Ἐπομένως, ὅταν ἔγινε κατακλυσμός, δὲν ὑπῆρχαν οὔτε μέσα στὴν Κιβωτὸν τοῦ Νῶε.

Ἦταν ὅμως ἐκεῖ μέσα ἕνας χοῖρος καὶ μιὰ μέρα ἔκαμε κάποιαν ἀταξίαν, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί εἴδους ἀταξίαν, καὶ ὁ Νῶε τοῦ ἔδωσε ἕνα μπάτσο, μὰ τόσο δυνατὸ μπάτσο, ὥστε ὁ χοῖρος ἐφτερνίσθηκε.

Ἀπὸ τὸ φτέρνισμα αὐτὸ ἐγεννήθη μία πάντικα, ἡ ὁποία, ὡς που νὰ πῆτε «κύμενο» ἐγέννησε τόσα πολλὰ ποντικάκια, ὥστε ὅλαι αἱ προμήθειαι, ποῦ εἶχεν ὁ Νῶε μέσα στὴν Κιβωτὸν διὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ διὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ φαγωθοῦν ἀπὸ τὰ ποντίκια, ἕως τὸ τελευταῖο ψίχουλο.

Ἐθύμωσαν λοιπὸν μ' αὐτὸ ὅλα τὰ ζῶα, κ' ἐπῆγαν κ' ἔκαμαν παράπονα εἰς τὸν Νῶε διὰ τὸν θυμό του.

— Ἂν δὲν ἐθύμωνες τόσο πολὺ καὶ ἂν δὲν ἐκτυποῦσες τὸν χοῖρον, δὲν θὰ ἐτραβούσαμε αὐτὰ ποὺ τραβοῦμε τώρα! — τοῦ εἶπεν ὁ λέων.

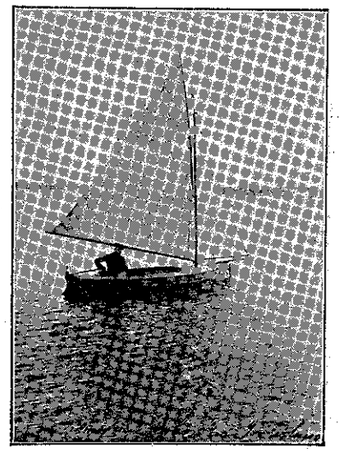

ΛΕΜΒΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟΝ

[*Ἰδιότροπος Νεᾶνις.* — Γ' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.]

Ξαναθυμόνει τότε ὁ Νῶε πιὸ πολὺ ἀκόμα, καὶ τ ρ α β ᾷ τοῦ λέοντος ἕνα χαστοῦκι, ποῦ ἐσείσθη ὅλη ἡ Κιβωτός.

Φτερνίζεται τότε καὶ ὁ λέων, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φτέρνισμα ἐγεννήθη μία γάτα ἡ ὁποία ἔβαλε ἀμέσως στὸ κυνῆγι ὅλα τὰ ποντίκια τῆς κιβωτοῦ.

Καὶ ἀπὸ τότε ἐξακολουθεῖ ἀδιάλλακτος ἡ ἔχθρα καὶ ἀμείλικτος ὁ πόλεμος ποῦ κάμνουν αἱ γάτες στοὺς ποντικούς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μάμμα ἑτοιμάζεται διὰ περίπατον μὲ τὴν μικρὰν Νίναν:

— Μαμμά, πάρε μαζί σου καὶ λίγα κουφέτα...

— Γιατί, χρυσή μου;

— Γιατί μπορεῖ νὰ κλάψω στὸ δρόμο, καὶ νὰ χρειασθῇ νὰ μου δώσης

Βοτάνη. υπ' τοῦ Πύγγου τῆς Πίσσας;

* * *

Διατί νὰ ὑπάρχουν μαῦρα καὶ ἄσπρα σκαφύλια;

Ἡ μικρὰ Φωρὸ τὸ ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς:

— Ὅσα σταφύλια εἶνε στὸν ἥλιο, μαυρίζουν. Ὅσα εἶνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα 'στὴ σκιά, μένουν ἄσπρα.

Βοτάνη στὸ τοῦ Μέλλοντος; Δικλωμάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΗ πρώτη ἔφθασεν ἡ ἀπάντησις τοῦ *Ταρλαμπούμπα* διὰ τὴν 18ην Κυριακήν· δευτέρα ἡ ἀπάντησις τοῦ *Δικηγόρου τῆς Νεολαίας*. Δὲν ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, καὶ εὔχομαι τόσον σύντομα νὰ εἶνε ὅλαι, διὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ καὶ πάλιν... νὰ γεμίσω τὸ καλάθι.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀνενέωσαν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1905: ἡ *Νῆσος τῶν Φαιάκων*, ὁ *Δημ. Ι. Παππᾶ*, τὸ *Ἐνθυμοῦ*, ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρά*, ἡ *Κυρία Τρίγκι-Τρίγκα*, ὁ *Διον. Καλλίνικος*, αἱ *Νίνα* καὶ *Σοφία Μπενλῆ*, ἡ *Καλλιόπη Πιτταούλη*, ὁ *Βαρδαλαμπούμπας* καὶ ἄλλοι πολλοί, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εὐγενῆ των προθυμίαν.

Ἔλαβα τὸ ἐπισκεπτήριόν σου, *Μέλλων Διπλωμάτα*, μὲ τὸν ὡραῖον τίτλον «φοιτητὴς τῆς Νομικῆς.» Σοῦ εὔχομαι νὰ ντιπλωματιασθῇ τὸ γρηγορώτερον μὲ τὸν τίτλον «διδάκτωρ τοῦ δικαίου» καὶ ἔπειτα... ἔπειτα... γνωρίζω τὰ ὄνειρά σου καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθοῦν.

Ἡ ἐπιστολή σου περὶ τῆς 17ης Κυριακῆς ὡραία καὶ μετριόφρων, *Γοργόφωρη Ἐλπὶς* [ΕΕ], καὶ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* θὰ ὑπερηφανεύετο πολὺ ἂν ἐδιάβαζε πόσα γράφεις διὰ τὴν ἀπάντησίν του. Ὅσον διὰ τὴν ὑπόθεσίν σου, ὅτι τὰ χρήματα μοῦ ἔπεσαν κατὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς ἐπιστολῆς σου, αὐτὴ ἀποκλείεται. Λαμβάνω πενῆντα τουλάχιστον γράμματα τὴν ἡμέραν, καὶ ὅλα σχεδὸν κάτι ἔχουν μέσα. Ἀλλοίμονον λοιπὸν ἂν δέν τα ἄνοιγα μόνη μου μὲ τὴν μεγαλητέραν τάξιν καὶ προσοχήν! Τὸ πάτωμα τοῦ γραφείου μου θὰ ἦτο στρωμένον μὲ γραμματόσημα καὶ χαρτονομίσματα.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου* καὶ τὸ *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου* διὰ τὰ καλά των ὦρα. Ὁ μὲν *Καλυμβητὴς* τοῦ *Καρτεσίου* μοῦ ἔστειλεν ἕνα κιβώτιον μ' ἐκλεκτὴν σταφίδα Παναρίτης, τὸ δὲ *Πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου* δύο σιγαροθήκας, τὴν μίαν διὰ τὸν κ. Παπαδόπουλον καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὸν κ. Φαίδωνα. Ἀλλὰ διατί νὰ πειράζωνται τὰ καλά μου τὰ παιδιά;

Δὲν δημοσιεύω αἰνίγματα, *Ἄνθος Ἐλπίδος*, παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ ὑποβαλλόμενα ἐγκαίρως εἰς τὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Τώρα ποῦ ἐπροκηρύχθη νέος, εἰς μπορεῖς νὰ μου στείλῃς, συμφώνως πάντοτε μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως.

Κοπτερὸ Σπαθὶ [Ε], ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατευχαρίστησεν· ὅταν τὴν ἔγραφες, δὲν πιστεύω νὰ εἶχες πονοκέφαλον ἀπὸ τὸ ἐξώφορο πιάνο τῆς *Ἀκακίας*. Σὺ τί μαθκίνεις εἰς τὴν Δρέσδην; Μόνον διὰ νὰ ἰδῇς τὸν Ἔλβρον σὲ ἔστειλαν; Γράψε μου λοιπὸν καὶ διὰ τὰ μαθήματά σου.

Διὰ τὸ αἴνιγμα, *Δυσδαιμόνα* [Ε], σὲ παραπέμπω εἰς ὅσα λέγω παρακάτω πρὸς τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος*. Τὸ ποίημά σου πρὸς τὴν πατρίδα σου μοῦ ἤρεσε πολύ. Ἀλλὰ καλῶς βλέπεις καὶ εἰς τὸν Ὀδηγόν, ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω. Δι' αὐτὰ ἔχω εἰδικοὺς συνεργάτας.

Τί περίεργο; ποῦ εἶνε ὁ βίος! Αὐτὸ εἶπα ὅταν ἐδιάβασα τὴν χειρόγραφον ἐφημερίδα σου «Ὁ βίος», φίλατε *Φαῖνον*, τὴν ὁποίαν ἐκδίδεις μὲ τόσῳ καλὸν σκοπόν. Νὰ ἰδοῦμεν, θὰ εὐδοκιμήσῃς;

Καλῶς ἦλθατε, *Παλλὰς* [Ε]. Φίλητέ μου τὰ ἀδελφάκια. Ἐκείνη ἡ συνδρομήτρια, ποῦ εἶδες εἰς τὸ ἀτμόπλοιον νὰ φορῇ τὸ σῆμα, ἀλλὰ δὲν ἔλαβες εὐκαιρίαν νὰ την γνωρίσῃς ἐπειδὴ ἦτο ζαλισμένη... εἰξεύρω ποία εἶνε, ἀλλὰ μὲ παρακάλεσε νὰ μή το πῶ.

Ἔχεις δίκαιο, νὰγαπᾷς τόσον τὴν ὡραίαν πατρίδα σου, *Παιδικὴ Χαρά* [Ε]· καὶ νὰ τὴν προστιμᾷς ἀπὸ ὅλας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ καὶ αἱ Ἀθῆναι εἶνε κάτι ἐξαιρετικόν, ὡς πωλεύουσα, ὡς κεφαλὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ κάθε Ἕλλην, μετὰ τὴν πατρίδα του, ὀφείλει νὰγαπᾷ τὰς Ἀθήνας.

Ὠχρὰ Ἀκτίς [Ε], ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μοῦ στέλλεις αἰνίγματα; Ἰδὲ τί γράφω παρακάτω.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου. *Ἀρχιζιζάνιον* [ΕΕΕ]. Δὲν πιστεύω νὰ ἐφαντάσθης τὸ τέλος τῶν «Ἀριστέων» τόσον ὡραῖον ὅσον πράγματι εἶνε. Τοῦ χρόνου ἐλπίζω ὅτι θὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλο μυθιστόρημα τοῦ Βέρν ἐκ τῶν νεωτάτων του.

Ὁ *Δόρος τοῦ Γάνου* μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Θεριοπάτην ἐπιστολὴν ἔλαβα ἐκ Γάνου παρὰ τῶν δύο ἀπόρων κορασίων τῶν ἐγγραφέντων ὑπὸ τοῦ *Μακρολαίμη*. Μὲ παρακαλοῦν νὰ τα συστήσω καὶ φέτος, μήπως εὑρεθῇ κανεὶς ἐκ τῶν εὐπορούντων νὰ τα ἐγγράψῃ ὥστε νὰ μὴ στερηθοῦν τῆς ἀγκπηεῖς των Διαπλάσεως.» Θὰ το κάμω προθύμως.

Ὁ *Ἰοβόλος Ὄφις* παραπονεῖται ὅτι πολλοὶ τῶν ἀντιλλασσόντων Μ. Μυστικὰ ἀποφεύγουν νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τῆς διαμονήν των μὲ μίαν εὐφυολογίαν: Ἐν τῷ οἴκῳ μου, ἐν τῷ γραφείῳ μου, ἐν τῷ αἰθέρι κτλ. Κ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἡ διαμονὴ πρέπει νὰ σημειόνεται, — ἔστω καὶ πλησίον τῆς εὐφυολογίας.

Ἕως νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος μας, *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας* [Ε], ἐπειδὴ μένουν ὀλίγα ἀκόμη φυλλάδια, ἐκτενῆ διήγημα δὲν θὰ δημοσιεύσω, παρὰ μόνον ἓν διὰ τοὺς μικρούς. Οἱ μεγαλήτεροι θὰ ἔχουν μικρὰ εἰκονογραφημένα διηγήματα, τὰ ὁποῖα θὰ κρατοῦν ἓν ἢ δύο φύλλα, καὶ τοὺς θαυμαστοὺς «Ἀριστεῖς». Ἀλλὰ μὲ τὸν νέον τόμον θὰρχίσουν πάλιν τὰ ἐκτενῆ. Ἔχω δὲ διὰ τὸ 1905 κάτι ἑκπαστα!

Ἀρκετὴ σύστασις διὰ τὸ Γαλλικὸν Φροντιστήριον τῶν δεσποινίδων Μιδούνιο ἦτο, *Κυρία Σκαρφαλόστρα* [Ε], ἡ Μικρὰ Ἀγγελία. Ἀφοῦ προήρχετο ἀπὸ τόσον καλὰ κορίτσια, αἱ φίλαι μου βεβαίως ἐβασανίσθησαν καὶ θὰ την ἔχουν ὑπ' ὄψει των. Κ' ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ Φροντιστήριον εἶνε λαμπρόν, ἀφοῦ εἶσαι τόσον ἐνθουσιασμένη.

Πῶς σου φαίνονται λοιπὸν αἱ Ἀθῆναι, *Ἀπόγονε τοῦ Νέστορος*; Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτᾷς, νομίζω ὅτι ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος ἔπρεπε νὰ ὑπερισχύσῃ. Ναί, εἰς τὸν Βόλον ἔχω πλείστους φίλους, τοὺς ὁποίους εἰμπορεῖς νὰ γνωρίσῃς.

Σ' ἐνέγραψα, *Μαρκούλα Σιακῆ*. Ἀλλὰ διατί δὲν ἐπρότεινες καὶ μερικὰ ψευδώνυμα νὰ σου διαλέξω;

Ἡ καϊμένη ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*! Ὑπαθε χειρότερα καὶ ἀπὸ τὰ φανταστικὰ παθήματα τοῦ *Κίρρινου Ντόμινου*. «Ἔφαγε πέσιμο τριτιάτικο, — καὶ ἔπειτο νὰ μὴ πιστεύῃ τὰς δεισιδαιμονίας! — ἔβγαλε ὅλα τὰ δάκτυλα τῆς δεξιᾶς χειρός, ἔκαμε σημάδι στὸ πρόσωπο, στὸ πόδι ξεφλούδισμα κτλ.» Μόνον μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἠμπόρεσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι της ἀπὸ τὸν ἐπίδεσμον καὶ νὰ μου γράψῃ! Νὰ τί θὰ 'πῇ νὰ πέσῃς Τρίτην. Ἂς εἶνε· ἐγὼ εἰξεύρω ἄλλους ποῦ ἔπεσαν Τετάρτην καὶ ἔπαθαν πολὺ χειρότερα.

Ζαππίς [ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν. Ἐγέλασα ἅμα εἶδα ὅτι ὁ μπαμπᾶς σου, ὅπως ὁ μπαμπᾶς του κ. Περικλῆ, δὲν θέλει νὰ τον βοηθοῦν εἰς τὰς ἑτοιμασίας τοῦ ταξειδίου, μήπως τον κάμουν καὶ ξεχάσῃ τίποτε... α' Ἀνθούλαν» ὄχι, δὲν ἔχω δυστυχῶς.

Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς, [ΘΕ] διὰ τὰς τρεῖς ὡραίας σου ἐπιστολὰς καὶ προπάντων διὰ τὰ ὡραιότατα ἐκεῖνα ἀπομνημονεύματά σου περὶ Διαπλάσεως, Εἶδα καὶ τὴν πρόρρησίν σου, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ φυλλάδιά μου θὰ περιέχουν μόνον Κυριακάς. Εἶπες βέβαια ἐπίτηδες μίαν ὑπερβολήν, διὰ νὰ δείξῃς πόσον σοῦ ἀρέσουν αἱ Κυριακαί μου.

Τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* ἦτο ἄρρωστον. Καὶ ἐπειδὴ ἄρρησεν ὀλίγον τὸ διπλοῦν φυλλάδιον, ἄλλο δὲν ἔκαμεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ ρίχνη χαρτιά... διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἐξεδόθη! Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ἕνα πουλάκι. Κ' ἐγὼ ἐχάρηκα πολύ, διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ μου ἔχουν οἱ φίλοι μου.

Σὲ κοροϊδεύουν διότι δὲν ἐβραβεύθης, *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* [Ε]; Νὰ τους προκαλέσῃς νὰ στείλουν διὰ νὰ βραβευθοῦν αὐτοί... Θὰ ἰδοῦν τότε ὅτι δὲν εἶνε πολὺ εὔκολον πρᾶγμα καὶ ὅτι κατορθόνεται μὲ τὴν ὑπομονὴν καὶ μὲ τὸν καιρόν. Ἐπομένως... μὴν τους ἀκοῦς.

Ἡ ἀλληλογραφία δὲν εἶνε ὑποχρεωτική, *Ἀνθοῦσα Νεότης* [ΕΕ]. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε συνδρομητὴς χωρὶς νὰ μου γράφῃ. Ἀλλ' ὅταν μοῦ γράφῃ, τότε ὠφελεῖται περισσότερον. Αὐτὸ εἶνε!

Μ' ἐμάγευσε, *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* [ΕΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου, μὲ τὸ στεφανάκι ἀπὸ ξηρὰ ἄνθη, μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου σου καὶ τὰ χίλια δυό. Σοῦ εὔχομαι καλὴν διαμονὴν εἰς τὴν Καρδίτσαν, καὶ νὰ γνωρισθῇς μὲ τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός*, τὸ ὁποῖον ἔρχεται μετ' ὀλίγον. Ἢ τὸ γνωρίζεις;

Τὸν γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸν θεῖόν σου, *Νηρηΐς τοῦ Βαθυρρύακος* [Ε]. Εἶνε σοφὸς καὶ ἀγαθός, — ὀνομαστὸς ἄνθρωπος! Ἀλήθεια λοιπόν, αἱ Ἀρσακειάδες θὰ φορέσετε μαῦρες ποδιές; Περίεργον χρῶμα, ἔχεις δίκαιον. Ἀλλά, πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς ἀνωτέρους μας.

Θάνατος ὑπὲρ Πατρίδος, ἡρωϊκός, ἔνδοξος θάνατος ὡς ὁ τοῦ **Παύλου Μελᾶ**, εἶνε συγχαρητηρίων καὶ ὄχι συλλυπητηρίων ἄξιος. Κλαίομεν, ἀλλὰ μὲ τὰ ἅγια δάκρυα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Πενθοῦμεν, ἀλλὰ τὰ σύμβολα τοῦ πένθους μας λαμπρύνει τὸ φῶς τῆς δόξης. Καὶ εἶνε ἀγήρως ἡ δόξα τῶν ὑπὲρ Πατρίδος θνησκόντων!

Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, διότι ὁ Παῦλος Μελᾶς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων συνδρομητῶν μου καὶ φίλων μου. Διότι ἀκόμη τὴν ἀγάπην του, ὁ εὐγενὴς καὶ γενναῖος, μετέδωκε καὶ εἰς τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα ἐνέγραψεν ὁ ἴδιος ἐλθὼν πρὸ διετίας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Πόσον γλυκεῖς καὶ φιλοστόργους λόγους μοὶ εἶπε τότε ὁ ἀλησμόνητος! Τὰ εὐτυχῆ τέκνα τόσον ἡρωϊκοῦ καὶ ἐνδόξου πατρὸς εἶνε ἀκόμη μικρά. Σήμερον τὰ κατέχει ἡ λύπη διὰ τὴν σκληρὰν στέρησιν τοῦ ἠγαπημένου των. Ἀλλ' ὅταν θὰ μεγαλώσουν, θὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ τόσον ἔνωρὶς ἐγκαταλείψας αὐτά, τοῖς ἀφῆκεν ὡς ἀντάλλαγμα κληρονομίαν ἀνεκτίμητον: τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Πατρίδος!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ὑπερήφανον Νέον* (Δ.Ρ. ἡ πρότασίς σου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς ἀνυπομονησίαν· χαιρετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου·) καὶ *Ἀραβικὸν Ἵππον* (Ψ. Ω. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ὁ *Πρίγκιψ Τζάλμας* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, *Ζουλέϊκαν* καὶ *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*·—ἡ *Ἀλκυονὶς* μὲ τὸ *Δὸ Ρὲ-Μί*, *Λόρδον Χόπ*, *Μενελίκ*, *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα* καὶ *Λούπιγκ δὶ Λούπ* – τὸ *Σπασμένο Φανάρι* μὲ τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*, *Ἀκακίαν*, *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*·— ἡ *Νῆσος τῶν Σειρήνων* μὲ τὸν *Χωλὸν Διάβολον*, *Δάσος Φοινίκων*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα*, *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν*, *Ἄσπρον Ἀράπην* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν* — ὁ *Βάσκος δὲ Γάμας* μὲ τὴν *Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Λίμου*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ναυσικᾶν* καὶ *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα*·— ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὴν *Ρέαν Σιλβίαν*, *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*, *Λατάνιαν*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Σπασμένο Φανάρι*·— τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸ *Χειμώναγθον*, *Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου* καὶ *Νεαρὸν Ἠλεκτρολόγον*·— ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελλίας* μὲ τὴν *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας*, *Ἄγκυραν τῆς Σωτηρίας*, *Κυρίαν Σκαφαλόστραν*, *Σερεϊάταν τοῦ Σοῦμπερ* καὶ *Αἴγλην ἐν Ζόφῳ*·— *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὴν *Χλόην*, *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Πάντα Γελαστὴν* καὶ *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτεσίου*·— ἡ *Ὀρφὰ Ἀστὶς* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Μαῦρον Ἀετόν*, *Ναυσικᾶν*, *Ἄγγελον τῆς Νίκης* καὶ *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*·—ἡ *Ἰδιότροπος Νεᾶνις* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν*, *Μι-Πὶ-Πὶ* καὶ *Φρᾶ-Διάβολον*·—ὁ *Ἄγγελος τοῦ Λυκαγγοῦς* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Μικρὰν Βιολίστριαν*, *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* καὶ *Λούπιγκ δὶ Λούπ*·— ἡ *Ψαροπούλα* μὲ τὴν *Κάκιαν*, *Κρεόλην*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Ἄνθος Ἁλόης* καὶ *Αὔραν τοῦ Ζαππείου*·- ἡ *Μαγευμένη Ἀκροθαλασσὰ* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωματὴν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα*, *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν*, *Ὄνειρον θερινῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἕλληνα Ἀθλητὴν*·— ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν*, *Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας* καὶ *Πεπρωμένον*·— ἡ *Ναυσικᾶ* μὲ τὴν *Αἴγλην ἐν Ζόφῳ*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελλίας*, *Κίτρινο Ντόμινο*, *Ἠλεκτρικὸν Σπινθῆρα* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*·—ὁ *Μικρὸς Ναύαρχος* μὲ τὸν *Φρᾶ-Διαβολον*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν* καὶ *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν*·— ὁ *Σβενελαΐδας* μὲ τὸ *Φῶς τῆς Νυκτός*, *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανὴν* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν*·- ἡ *Σερεϊάτα τοῦ Σοῦμπερ* μὲ τὸν *Ἕλληνα Ἀθλητήν*, *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον* καὶ *Ἀθῷαν Καρδίαν*·- τὸ *Θερινὸν Ὄνειρον* μὲ τὴν *Ἀγροτικὴν Χάριν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*·— ἡ *Ὀπτασία Παραδείσου* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Τριπτόλεμον*, *Χιακὸν Ἄνεμον*, *Χιακὸν Κρίνον* καὶ *Νύμφην τῆς Προποντίδος*·

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πρίγκιπα Τζάλμαν* (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι·) *Προμηθέα Δεσμώτην* ([Ε] τώρα ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά· ἔπαινος εἰς ἕνα Διαγωνισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον λαμβάνεις μέρος διὰ πρώτην φορά, εἶνε κάτι τί·) *Νῆσον τῶν Σειρήνων*, *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Πύργον τῆς Πέτρας* (βεβαίως· ὅταν ὁ Σύλλογός σας ἐγγράψῃ ἄπορα, ἡ ἐγγραφὴ θὰ λογαριασθῇ ὡς ἐξσπάθωμα·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Παπαρούναν τῶν Ἀγρῶν* ([Ε] φαντάζομαι τὸν τρόμον σου μὲ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τόσον ὡραῖα περιγράφεις· ὄχι, αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτριαι·) *Γαλαξίαν* ([Ε] χαίρω διὰ τὸ προβιβασμόν σου· αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ἐμπροθέσμως·) *Νυκτοφύλακα*, *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον*, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* (λοιπόν, γράφε μου συχνά·) *Λευκὸν Ἴον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μικρὰν Σμυρναίαν* (ποῦ ὅταν ἔρχεται ἡ Δευτέρα καὶ λείπῃ ἡ Διάπλασις, τῆς φαίνεται ὅτι λείπει τὸ τροῦτο ἀπὸ τὸ τραπέζι!) *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Κρεόλην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πού μου ἔγραψες ἀπὸ τὴν Τῆνον· ἐλησμόνησα νὰ τὸ γράψω προχθές·) *Ἑλληνόπαιδα* (καλῶς ἤλθες εἰς τὰς Ἀθήνας· πότε λοιπὸν θὰ σὲ ἰδῶ;) *Ὠραίαν Ἀμαζόνα* ([Ε] τώρα περιμένω γράμμα σου καὶ ἀπὸ τὸ Vichy) *Ὄνειρον θερινῆς Νυκτὸς* (τὸ ὁποῖον πηγαίνει εἰς τὴν Καρδίτσαν καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἐκεῖ φίλους μου·) *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅτα γράφεις.) *Ἄγγελον τοῦ Λυκαγγοῦς*, κάθε τετράδιον πρέπει νὰ ἔχῃ μέσα τὸ ὡρισμένον γραμματόσημον, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κρατῶ τέτοιους μικρολογαριασμούς·) *Ἑσπερίαν Αὔραν* ([Ε] ἡ ὁποία ἐταξείδευσεν εἰς Βῶλον καὶ Λάρισσαν κ' ἐγνώρισεν ἐκεῖ τὴν *Δωρίδα Παρθένον* καὶ ἄλλας φίλας μου· δι' αὐτὸ ἄργησε καὶ νὰ μοῦ γράψῃ·) *Νηνεμίαν* (μὴν ἐνοχλῆσαι διὰ τόσον μικρὰ πράγματα καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς ἀγάπης μου·) *Φρᾶ-Διάβολον* (τὰ διεβίβασα· εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ τρίτον σου ξεσπάθωμα) *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς Κυριακῆς) *Ἄγγελον τῆς Εἰρήνης* ([Ε] ὡραία ἡ ἐπιστολή σου· βραβεῖον ἔστειλα) *Ἄνναν Ι. Λαμπίρη* (καλῶς ἦλθες·) *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* (ἔχει καλῶς·) *Ναυσικᾶν* (ὀφείλεις δρ. 1,15·) *Θεσσαλομάγνην*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ὀκτωβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλιον, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα· καὶ τιμᾶται φρ. 1.

500 **Λεξίγριφος.**

Τὸ πρῶτόν μου χειρίζονται οἱ ζωγράφοι,
Τὸ δεύτερόν μου γράμμα τῆς Ἑλληνικῆς.
Καὶ μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ καὶ μόνα ἐγράφη
Μιᾶς βασιλίσσης τέκνον ὀμπρικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρήβου τῶν Ἀντικυθήρων

501. **Στοιχειόγριφος.**

Ὅταν ἔχω τὸ κεφάλι
Στὰς ἀκτὰς πλησίον κεῖμαι·
Κι' ἂν αὐτό μου λείψῃ πάλι,
Ἀκριβῶς τὸ ἴδιον εἶμαι.

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Νεραντζούλας

502. **Μεταγραμματισμός.**

Ἑνὸς σοφοῦ ἐκ τῶν ἑπτὰ ἔκοψα τὸ κεφάλι,
Μ' ἀμέσως μετανόησα καὶ ἄλλο τοῦ κολλῶ...
Κ' ἐνῷ ἐγὼ ἐπερίμενα σοφὸς νὰ γίνῃ πάλι,
Ἕνα πουλὶ ἐπέταξε — τἀκούω καὶ γελῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος

503. **Γωνία.**

```
        + * * * * * *  = Πλανήτης
      * * + * * * *    = Ποταμὸς τῆς Ἑλλ.
    * * * + * * *      = Νῆσος τῆς Εὐρώπ.
  * * * * + * *        = Ἀρχαῖα βασίλισσα
    * * * + * * *      = Φυτόν.
      * * + * * * *    = Σύγχρ. Ἡγεμών.
        + * * * * * *  = Νῆσος τῆς Ἑλλ.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὀρισεῖραν τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοιμωμένου

504-505. **Μεταμορφώσεις.**

1.— Ὁ *αἰὼν* διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἔτος*.
2.— Τὸ *ἔτος* διὰ 9 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *μήν*.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ζερβοῦ

506-508. **Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων.**

1.—Ἡ Κέρκυρα εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.
2.—Ἀλλ' ἡ Σκίαθος εἶνε νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
3.—Ἀμφότερα τὰ πελάγη εἶνε συνήθως γαληνιαία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψηλοτέρου Ἀετοῦ

509. **Μαγικὸν Γράμμα μετ' ἀριθμητικῆς διὰ λέξεων.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ *δύο* ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν *ἀριθμητικὴν διὰ λέξεων*, ἤτοι: Ἡ δευτέρα λέξις θἀφαιρῆται ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ ἡ τετάρτη ἀπὸ τὴν τρίτην· ἡ δὲ πέμπτη θὰ εἶνε τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ὑπολοίπων: *Μελάνη*, *Ἔμμα*, *Πρόδικος*, *ἅρπα*, *ἄδικον*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάσους Φοινίκων

510. **Ποικίλη Ἀκροστιχὶς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὄνομα ζῴου :

1, Πτηνὸν ὑδρόβιον. 2. Φυτὸν κοινότατον. 3, Ὄρος τῆς Τουρκίας. 4. Ἐξοχὴ τῶν Ἀθηνῶν. 5, Μέρος τοῦ σώματος. 6, Ἀστερισμός. 7, Ὕλη ἐκρηκτική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀμραλοῦ τῆς Θρᾴκης

511. **Φωνηεντόλιπον μετ' ἐλλιποσυμφώνου**

μ - σεεω - ★ - ωα - τ - ου

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Μπαμπάκου

512. **Γρῦφος.**

```
                 ΔΙ
Ρ γάτης πονεῖ ροὶ ς   Σημ. ἢ Κράσπαρ
        εα
   εα        εα
ἔχει εα  +  εα φτῶν Π κρᾶς.
   εα        εα
        ἄς
        εα
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36.

382. Ἀντιγόνου (ἀντί γόνυ.) — 383. Ἀβυσσινία (α, βῖ, σῖ, νῖ, α.) ἢ Αἰθιοπία (Ε, θῖ ο, πῖ, α.) —384. Ρώμη, ρῶμι, ρώμη — 385. Ἡλιον.

386. ΣΕΡΙΦΟΣ, ΣΙΚΙΝΟΣ, ΜΥΚΟΝΟΣ, ΤΕΝΕΔΟΣ, ΣΑΛΑΜΙΣ, ΚΙΜΩΛΟΣ, ΑΜΟΡΓΟΣ

387. ΠΛΑΤΩΝ (Πηλός, Λαύρα, Ἀετός, Τόνος, Ὠόν, Νάμα.) —388. Τὸ *ψάρι γλῶσσα*. — 389. ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ (ΘΙΣος, Σαλαμίς, ΑμοΡγός, ΚίμΩλος, ΤῆΝος, ΣίκΙνος, ΚέρΚυρα, ΜύκΟνος, ΚάΣος.) — 390. Οὐκ ἔστι περὶ ὅτου θειοτέρου ἄνθρωπος βουλεύεται τὸ ἂν ἢ περὶ πατρίδος. — 391 *Εὐγνώμων γίνου* (εὖ - γνώμων - Γῆν - οὖ.).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγωτέραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τῷ *Κυριάρχῳ τῆς θαλάσσης*.
Διεύθυνσις: Γεράσιμον Καραουλάνην, ὁδὸς Κολοκυνθοῦς 26, Ἀθήνας.— *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος*. (Δ, 138)

Δέχομαι μέχρι 1ης Δεκεμβρίου ἐπὶ εἰκονογραφημένων δελταρίων ἀπαντήσεις εἰς τὴν ἐρώτησιν «τί εἶνε ἄνθρωπος». Τὴν καλλιτέραν ἀπάντησιν θὰ βραβεύσω δι' 100 εἰκονογραφημένων δελταρίων, τὸ δὲ ὡραιότερον δελτάριον δι' ἑνὸς τόμου Διηγημάτων Ξενοπούλου (Φαίδωνος). Προτιμῶ τοπογραφίας. Τὰς ἀπαντήσεις θὰ κρίνῃ ἐπιτροπή.—Γῶγος Δ. Ἰατρίδης, Ἱπποκράτους, 6—Α, Ἀθῆναι. (Δ, 139)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1904

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον Ἐν Ἀθήναις, 30 Ὀκτωβρίου 1904 Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 47

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΕΠΙ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ὁ ἥλιος, καθὼς ἀνέβαινεν ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα ὅπου ἦσαν σκορπισμένοι ἀτμοὶ «ἀποσυνηρτημένοι»,—αὐτὴ ἡ λέξις εἰκονίζει τὸ πρᾶγμα,— δὲν προήγγελλε σημαντικὴν μεταβολὴν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐφαίνετο ἀπ' ἐναντίας, ὅτι ὁ ἄνεμος, καθὼς ἔπνεεν ἀπὸ τὰ δυτικά, ἔμελλε νὰ γίνῃ σφοδρότερος.

Πρὸς ἐπίμετρον, τὰ νέφη ἐκεῖνα δὲν ἤργησαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ζενίθ, καὶ βεβαίως ὁ οὐρανὸς θὰ ἔμενε σκεπασμένος ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἴσως μάλιστα νὰ ἔβρεχε. Καὶ ἀποτέλεσμα τῆς βροχῆς θὰ ἦτο νὰ μετριασθῇ ὁ ἄνεμος, ἐκτὸς ἂν ἤρχιζαν δυνατὲς σπηλιάδες,— αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἐφοβεῖτο ὁ Οὔϊλ Μίτζ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὲ τὴν λοξοδρομίαν ἕως τὸ βράδυ, δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ πλησιάσῃ ὁ «Γοργὸς» πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀντιλλῶν, παρὰ ὀλίγον μόνον. Νέα λοιπὸν ἀργοπορία, καὶ ἦτο ἄγνωστον πόσον ἠδύνατο νὰ διαρκέσῃ καὶ αὐτή. Τί κρῖμα νὰ μὴν κρατήσῃ ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀκόμη!

Ὅταν τὸ πλοῖον ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν Βαρβάδος μὲ κυβερνήτην τὸν Χάρρην Μάρκελ, οἱ ἐτησίαι ἐπεβράδυναν ἀρκετὰ τὸν δρόμον του. Ἂν δὲν συνέβαινεν ἐκείνη ἡ βραδύτης, τώρα θὰ εὑρίσκετο ἄλλα ἑκατὸν μίλια ἀνοικτότερα εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. Τώρα, πάλιν οἱ ἐναντίοι ἄνεμοι τὸ ἔκαμναν νὰ λοξοδρομῇ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας...

Κατὰ τὰς ἓξ τὸ πρωΐ, ὁ Λουδοβίκος Κλωδὼν ἐπλησίασε τὸν Οὔϊλ Μίτζ, καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Τίποτε νεώτερον;...

— Τίποτε, κύριε Λουδοβίκε.

— Πιστεύετε ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρός ;

— Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω... Ἂν δὲν δυνακμώσῃ ἀκόμη ὁ ἀέρας, τὰ πανιὰ ποὺ ἔχομεν ἀνοικτά, δὲν θὰ μας βάλουν σὲ ἀνησυχίαν...

— Μά... δὲν θ' ἀργήσωμε, μὲ τόσο λίγα πανιά;

— Λιγάκι... Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ βιαζώμεθα... Ὁπωσδήποτε θὰ φθάσωμεν...Καὶ ἔπειτα ὑποθέτω, κάποιο πλοῖον θὰ συναντήσωμεν εἰς τὸν δρόμόν μας.

— Ἔχετε πάντοτε ἐλπίδας;...

— Λιμπτρὰς ἐλπίδας !

— Μά, δὲν θὰ ξεκουρασθῆτε καὶ σεῖς λιγάκι;

— Ὄχι ... δὲν εἶμαι κουρασμένος. Ἀργότερα, ἂν νυσπάξω, ὕπνος δύο ἢ τριῶν ὡρῶν, θά μου εἶνε ἀρκετός.

Ἔλεγεν αὐτὰ ὁ Οὔϊλ Μίτζ, διότι δὲν ἤθελεν ἀνησυχήσῃ τοὺς ἐπιβάτας. Κατὰ βάθος ὅμως, ὡς διοριστικὸς ναυτικός, εἶχεν ἀρχίσῃ ν' ἀνησυχῇ ὁ ἴδιος. Ἐκύτταζε καλὰ τὴν θάλασσαν καὶ ἔβλεπεν ὅτι «κάτι ἔτρεχε», διότι ἡ ἐπιφάνειά της ἦτο πολὺ περισσότερον ταραγμένη παρ' ὅσον ἔπρεπε, μὲ τόσον ὀλίγον ἄνεμον.

Ἴσως ἤρχετο κακοκαιρία ἀπὸ τὰ δυτικά. Ἂν ἦτο Ἰούνιος ἢ Ἰούλιος, ἡ κακοκαιρία δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παρατεθῇ περισσότερον ἀπὸ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Ἀλλά, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς ἰσημερίας, δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ παραταθῇ καὶ μίαν καὶ δύο ἑβδομάδας... Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν αἱ Ἀντίλλαι ὑπέστησαν πολλάκις τρομερὰς καταστροφὰς ἀπὸ τοὺς κυκλῶνας!

Ἀλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἄνεμος δὲν ἐδυνάμονε τόσον ὥστε νὰ μεταβληθῇ εἰς θύελλαν, πῶς ἦτο δυνατὸν ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ ν' ἀνοιξουν εἰς

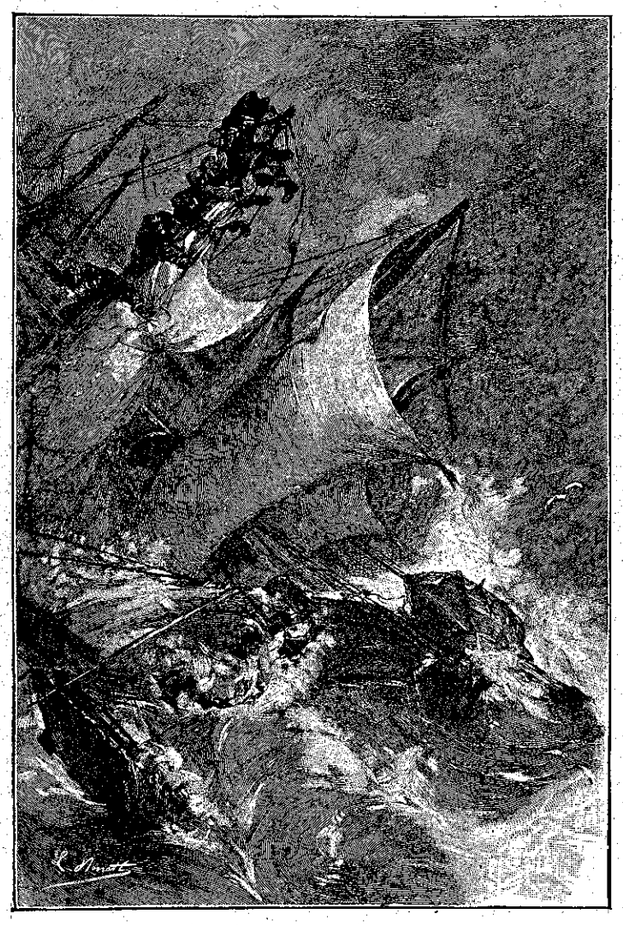

« Ἡ ἐργασία τῆς σειραδετήσεως ἤρχισε. » (Σελ. 371, στήλ. α'.)